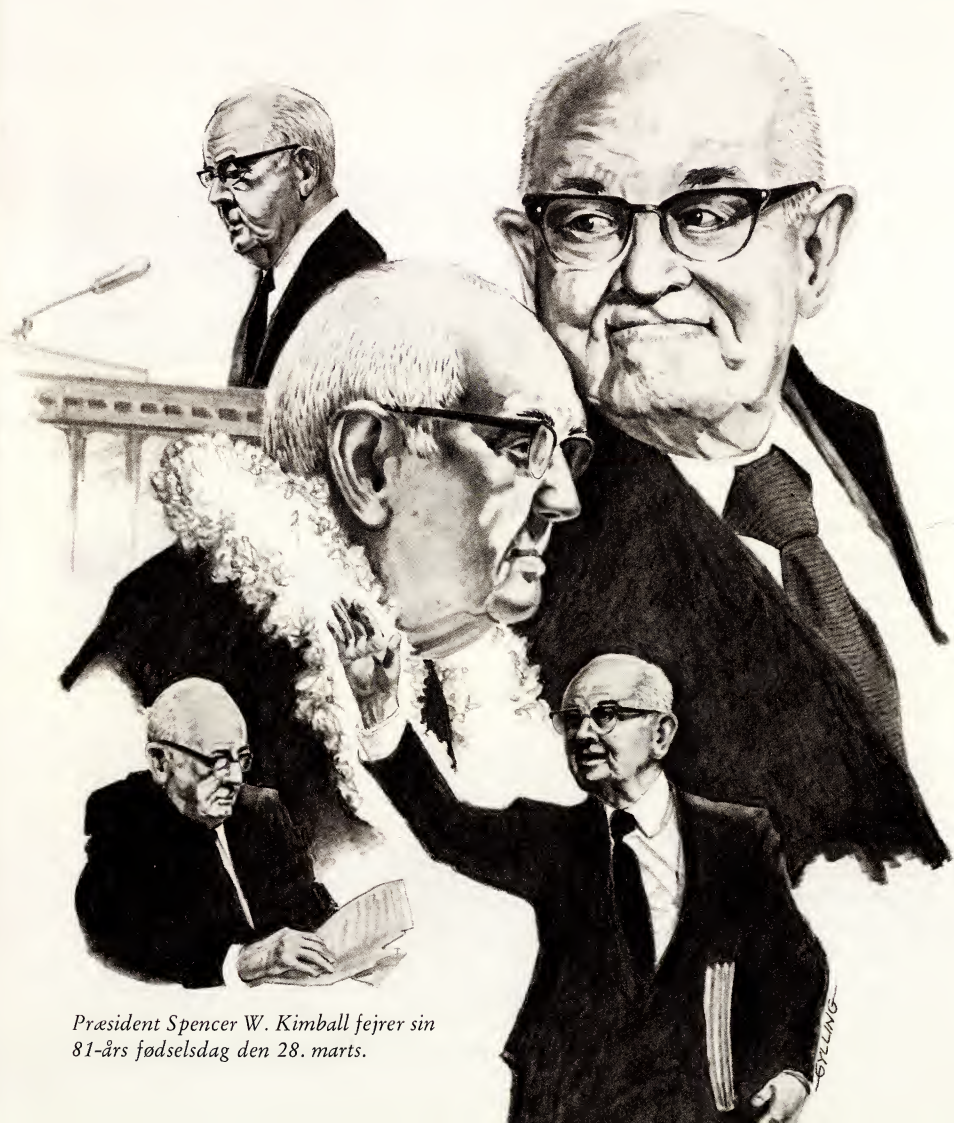

DEN danske STJERNE

Februar 1976 · 125. årgang · Nummer 2

Præsident Spencer W. Kimball fejrer sin 81-års fødselsdag den 28. marts.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Februar 1976
125. årgang · Nummer 2

Det første Præsidentskab

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

De Tolvs råd

Ezra Taft Benson Thómas S. Monson
Mark E. Petersen Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley Marvin J. Ashton
LeGrand Richards Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley

Rådgivende komité

Robert D. Hales, Daniel H. Ludlow,
John E. Carr, Verl F. Scott,
Dean L. Larsen, O. Leslie Stone,
Neal A. Maxwell

International Magazines redaktion

Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion

Jørgen Ljungstrøm, koordinator
Translation Service
Vodroffsvej 7, st
DK 1900 København V

Layout

Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnement

6 numre d. kr. 20.—
12 numre d. kr. 39.—
I løssalg pr. nr. d. kr. 4.—
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betalning over giro 120988 til Distributions
Centret Smedevangen 9, 3540 Lyngby.

Price for subscribers in the United States
and Canada: \$ 6.00
(mailed by surface mail).

© 1976 by the Corporation of the Presi-
dent of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints.

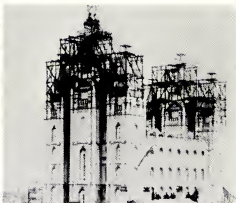
7

7

26

12

Indholdsfortegnelse

Hav tak for profeten, du sendte o Herre, på denne vor dag. N. Eldon Tanner	1
Camilla Kimball: Kvinden der bestandig må lære.	
Lavine Fielding	4
En særlig kaldelse. H. Burke Peterson	7
Hvis du nogensinde bestemmer dig. Mark Hart	9
Opdagelse af Mormons Bog. Marion G. Romney	10
Hendes mor døde, for Salt Lake templet blev færdigt.	
Heber J. Grant	12
Den „gyldne bibel“. Maureen Beecher	13
Bjergets top. Hazel M. Thomson	17
Herren vil fri mig	18
Der findes en lov. Harry J. Haldeman	21
Den proces, der kaldes omvendelse. Hartman Rector Jr ..	25

Måske er disse ord aldrig før i vor historie blevet så meget påskønnet, og deres budskab aldrig været så nødvendigt, som idag. Mennesker snubler og famler sig frem til svar på deres egne og verdens problemer og opdager, at deres løsninger er fuldstændigt utilstrækkelige — ja, ofte synker de kun dybere i de problemer, som de forgæves søger at frigøre sig fra.

Hvis blot alle mennesker ville vende sig til Guds profet for at få vejledning i disse de sidste dage. Hvor vidunderligt ville det ikke være at finde os selv levende i en verden med fred, hvor enhver bidrog til fordel for vore medmennesker uden at forsøge at styrke sin egen magt og indflydelse, men var optaget af at søge det retskafne i livet: frihed og lykke. Vi er blevet ved med at fremhæve, at dette er, hvad Gud ønsker for os, hans åndelige børn, og at der ikke er nogen anden måde at vende tilbage til ham, hvorfra vi én gang kom, end gennem lydighed mod hans ord, der kommer til os gennem hans profeter.

Den 28. marts 1976 er vor nuværende profet og leder, præsident Spencer W. Kimball's 81. fødselsdag. Hvor vel-signet er vi ikke, og hvor taknemmelige for hans livs storhed, for Mesterens sag, den Mester, hvis tjener han er. Han er sandelig et eksempel på det, som kong Benjamin forkyndte: „Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud”. (Mosiah 2:17)

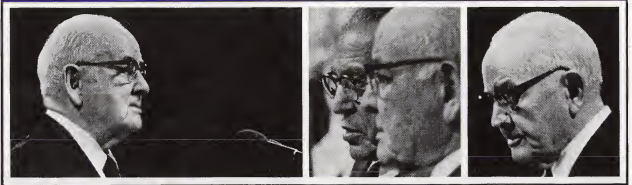
Når vi betragter hans liv og det, han har nået, bliver vi hurtigt klare over den store indflydelse, han har haft på talløse tusinder, når han har rejst omkring i verden og efterladt sit budskab hos dem og på de trykte sider af aviser, tidsskrifter, traktater og brochurer. Hans ord er blevet bragt ind i enhver afskygning af samfundet — til de unge og de gamle, de rige og de fattige, de lærde og de ulærde — og jeg er sikker på, at hvor de har slået rod og er blevet nærrede, er de, der således har fulgt opfordringen, blevet lykkeligere, har fået større fremgang, er blevet mere elskede og respekterede, og også i højere grad beredte for det evige livs store mål.

Det synes rimeligt ved denne lejlighed at gentage nogle af de store bud-

Hav tak for profeten, du sendte o Herre, på denne vor dag

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det første Præsident-
skab

Budskab fra Det første Præsidentskab

skaber, som er kommet fra vor elskede præsident. I 1955 talte ældste Spencer W. Kimball, der dengang var medlem af De tolv Råd, ved en gudstjeneste på Brigham Young universitetet om et emne, han kaldte: „Tragedie eller skæbne”. Han refererede til en række tragiske begivenheder, hvor ofrene tilsyneladende var døde før deres tid, og hvor de efterlodte spurgte, hvorfor Herren ville tillade at

noget så forfærdeligt ske. Han stillede nogle tankevækkende spørgsmål og sagde så:

„Hvis vi siger, at en tidlig død er en katastrofe, ulykke eller tragedie, vil det så ikke være det samme som at sige, at jordelivet er at foretrække for en tidligere overgang til åndevederen og følgende frelse og ophøjelse? Hvis jordelivet er den fuldkomne tilværelse, så vil døden være et nederlag, men

evangeliet lærer os, at der ikke er nogen tragedie ved døden, men kun ved synd.

Vi ved så lidt. Vor dømmekraft er så begrænset. Vi bedømmer ofte Herren med mindre visdom, end vore yngste børn vejer vore afgørelser. . . .

Gud kontrollerer vor tilværelse, vejleder og velsigner os, men han lader os have vores handlefrihed. Vi kan leve vort liv i overensstemmelse med hans plan for os, eller vi kan tåbeligt afkorte eller afslutte det. Jeg stiller mig positivt over for den tanke, at Herren har planlagt vor skæbne. Vi kan afkorte vor tilværelse, men jeg tror ikke, vi kan forlænge den ret meget. Engang vil vi forstå fuldtud, og når vi ser tilbage fra et fordelagtigt punkt i fremtiden, vil vi blive tilfredse med meget af det, der er sket i vor tilværelse, og som nu synes så vanskeligt for os at forstå."

Hør så dette råd, der blev givet til en gruppe unge voksne i Manti stav i det centrale Utah den 10. juli 1974:

„Talrige katastrofer er forekommet midt på havet ved sammenstødet af skibe eller med isbjerg, og utallige mennesker har fundet deres grav på havet.

Det vil ikke vare længe, før noget sådant er umuligt, for alle skibe vil være udstyret med radar, der vil advare mandskabet, hvis et sammenstød skulle blive overhængende. Et bånd vil automatisk blive sat igang fra den mørkelagte bro: „Katastrofealarm! Skibet nærmer sig en genstand. Katastrofealarm! Skibet nærmer sig en genstand." Og stemmen vil vedblive med sit nødskrig, indtil kaptajnen afbryder båndet. Det vil gøre det muligt for skibe i tide at ændre deres kurs og derved redde menneskeliv.

Jeg mener, at vore unge mennesker er sunde og i grunden gode og oprigtige. Men også de rejser over have, der for dem i det mindste til dels er u-kortlagte; hvor der er klipper, skær, isbjerge og andre fartøjer, og hvor katastrofer kan indtræffe, medmindre der udsendes varslere.

Som leder i kirken, og til en vis grad ansvarlig for de unge og deres velbefindende, løfter jeg da min stemme højt og stærkt for at sige til ungdommen: „I befinder jer på farligt område

og måske i en periode af jeres liv, hvor der er farer, der lurer. Ret ryggen, hold fast, og I vil overleve sådanne farer."

Lad mig citere Herren, da han sagde: „Var jeg ikke kommen og havde talt til dem, havde de ikke syndet; men nu har de ingen undskyldning for deres synd' (Johs. 15:22). Altså igen: Er vi blevet advaret, bør vi lytte og føre det ud i livet og være sikre på at undgå skær og klipper og andre farepunkter."

Jeg vil gerne her minde os alle sammen om præsident Kimball's inspirerede udtalelse, da han talte til generalkonferencen, efter at han var blevet præsident for kirken. Fredag den 5. april 1974 sagde han efter ved åbningsmødet at have talt om præsident Harold B. Lee's død og hyldet ham:

„Ved pressekonferencerne stilles følgende spørgsmål igen og igen: „Hvordan vil De nu i Deres egenskab af kirkens præsident føre arbejdet videre?"

Som svar fremfører jeg, at jeg nu i de sidste tredive år som medlem af De tolv Råd har haft en smule med kirkens ledelse at gøre og været med til at tilrettelægge kirkens program, som nu er så omfattende. Jeg regner ikke med, at der i den umiddelbare fremtid vil ske nogen større forandringer, men jeg håber, at der vil blive lagt øget vægt på nogle af de programmer, som allerede findes i kirken. Det er på tide, at vi forener vore anstrengelser, rodfæster vore programmer og slår vore retningslinier fast endnu engang.

Vi må gøre os klart, at vort største problem er kirkens hurtige vækst. Medlemstallet vokser fantastisk hurtigt. I løbet af de sidste par år er det blevet fordoblet . . . Medlemstallet i sig selv har imidlertid kun vor interesse som en oplysning. Først og fremmest er vi interesseret i, at alle mennesker skal opnå evigt liv."

Han fortsatte derpå med at omtale forhold, der er vigtige for os, bl.a. vore forpligtelser over for samfundet i almindelighed, at overvinde verdens fristelser, at knytte os til Gud, familiesolidaritet og ledelse i hjemmet, skilsmisser, abort, afhængighed af narko-

tika, misbrug af legemet og moderens hellige rolle. Og så sluttede han med denne udfordring:

„Dette er med andre ord vort fortsæt: Igen at styrke Guds værk og at bringe det fremad i renhed, retfærdighed og at bringe dette sandhedens evangelium ud til verden, som i så høj grad har behov for at leve et gudfrygtigt liv. Det er evigt liv, der er vort mål. Det kan kun opnås ved at følge den vej, som Herren har vist os."

Om det samme emne gav præsident Kimball dette tankevækkende budskab til regional- og missionsrepræsentanterne, da han talte til dem den 4. april 1974:

„I vort stavsmissionærarbejde derhjemme har vi knapt skrabet overfladen endnu . . ."

„Vi kan forandre dette og nærme os det ideal, som blev sat af præsident McKay: „Ethvert medlem en missionær". Det var inspireret!"

„Jeg ved, at det budskab ikke er nyt, og vi har talt om det før, men jeg mener, at tiden nu er kommet, da vi må ruste os. Jeg mener, at vi nu må vågne op og højne vore mål."

„Når vi har øget antallet af missionsærer fra kirkens organiserede dele i en sådan grad, det er muligt, og det vil sige, når enhver værdig ung mand i kirken, som er i stand dertil, er missionær; når hver eneste stav og mission i andre lande selv har missionsærer nok til deres eget område, så det ikke længere er nødvendigt for de unge fra USA og Canada at tage dertil; når vi har gjort brug af de kvalificerede mennesker, der kan hjælpe apostlene med at åbne nye missionsmarker; når vi har brugt satellitter og andre opfindelser i den videst mulige udstrækning — og ligeledes aviserne, tidsskrifterne, fjernsynet og radioen — til udbredelse af hans ord; når vi har organiseret utallige andre stave, ud fra hvilket arbejde kan føres endnu videre ud; når vi har reaktiveret de adskillige unge mænd, der er inaktive og som endnu ikke er ordineret, som endnu ikke har været på mission, og som endnu ikke er blevet gift, så — og ikke et øjeblik om — er vi ved at nærme os udførelsen af vor Herres og Mesters befaling om at gå ud i alverdens og prædike evangeliet for al skabningen.

Jeg føler mig overbevist om, at Herrens velsignelser vil tilfylde ethvert land, som åbner sine porte for Kristi evangelium. Det vil blive velsignet med hensyn til uddannelse, kultur, tro og kærlighed, ligesom Enoks Zion, som blev optaget til Himlen, og blive, som dette land var, i de 200 år, hvor nephiterne levede her i fred og retfærd. Nationerne vil få overflod, folket blive rigt og velstående, alle vil finde fred og glæde, og de, der er parate til at modtage og helliggøre det, vil få evigt liv."

Altid betænksom og venlig og altid støttende sine brødre, generalautoriteterne, udtalte han dette ved det afsluttende møde ved april-konferencen, søndag den 7. april 1974:

„Brødre og søstre, vi kommer nu til afslutningen af denne storstående konference. I har hørt fra de fleste af brødrene, og deres vidnesbyrd har været inspirerende. Hvad de har sagt jer, er sandt. Det er kommet fra deres hjertes. De har det samme vidnesbyrd, og de ved, at det er sandt. De er sande tjenere, udsendt af vor himmelske Fader. Jeg beder om, at I vil lytte, og at I vil erindre, så I kan tage disse mange sandheder med jer hjem til jeres familier.

Brødre og søstre, jeg vil gerne føje mit vidnesbyrd til disse profeters. Jeg ved, at han lever. Og jeg ved, at vi kan komme til at se ham, at vi kan komme til at være sammen med ham, og at vi kan komme til at glæde os over hans nærvær bestandigt, hvis vi efterlever Herrens befalinger og gør det, som han har befalede os at gøre og som brødrene erindrede os om."

Ved vor sidste generalkonference i oktober 1974, holdt præsident Kimball en meget tankevækkende tale, da han bad alle kirkens medlemmer om støtte til en oprydningskampagne, så vore hjem og omgivelser kunne blive vedligeholdt i renlighed og skønhed. Efter at have opsummeret alle de farer og faldgruber, som vi skal vogte os for, sagde han:

„Husk at Gud er i sin himmel. Han vidste, hvad han gjorde, da han organiserede jorden. Og han ved stadig, hvad han gør. De af os, som bryder hans love, vil bitterligt komme til at fortryde det. Gud lader sig ikke spotte. (L. & P. 63:58)

Vort råd til jer er at efterleve jeres himmelske Faders befalinger til punkt og prikke."

Og dette kommer fra hans budskab søndag eftermiddag, den 6. oktober 1974 og synes at være kulminationen af de mange taler, der blev givet under den konference om emnet hjemmet og familien:

„Hjemmet bør være et sted, hvor tillid til Herren er et spørgsmål om almindelig erfaring og ikke reserveret til særlige lejligheder. En måde at sørge for dette er ved regelmæssig, oprigtig bøn. Det er ikke nok blot at bede. Det er vigtigt, at vi virkelig taler med Herren med tro på, at han vil åbenbare til os som forældre, hvad vi må vide og gøre for vore familiers velfærd. Det er blevet sagt om nogle mennesker, at når de bad, ville et barn helt naturligt åbne sine øjne for at se, om Herren virkelig var der, for så personlig og direkte var bønnen . . .

Mine søstre og brødre, hjemmet er

noget særligt for os — hjemmet, familien er vort grundlag. Og det har vi hørt meget om under denne konference, det vil sige om familieliv, hjemmeliv, børn og forældre, der elsker hinanden og er afhængige af hinanden. Det er på den måde, Herren har planlagt, vi bør leve . . .

Jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn. Jeg ved det. Jeg ved at det evangelium, vi prædiker, er Jesu Kristi evangelium, og at den kirke, som vi tilhører, er Jesu Kristi Kirke; den forkynder hans lærdomme og hans programmer. Jeg ved, at hvis vi allesammen vil efterleve programmet, sådan som han har givet det og vil fortsætte med at give, vil alle de lovede velsignelser blive vore. Også jeg ved, at alt dette er sandt, og at Spencer W. Kimball er Guds profet på jorden i dag. Må vi alle reagere positivt på indbydelsen: „Kom og lyt til profetens røst" og at takke for, at han er midt ibland os.

„Hvis vi siger, at en tidlig død er en katastrofe, ulykke eller tragedie, vil det så ikke være det samme som at sige, at jordelivet er at foretrække for en tidligere overgang til åndevederden og følgende frelse og ophøjelse? Hvis jordelivet er den fuldkomne tilværelse, så vil døden være et nederlag, men evangeliet lærer os, at der ikke er nogen tragedie ved døden, men kun ved synd."

Camilla
Kimball:
Kvinden
der bestandig
må lære

AF LAVINE FIELDING

Hun er en stille kvinde — men hendes tilbageholdenhed er resultatet af disciplin og alvor, ikke af passivitet og uvidenhed. Hendes hår er hvidt, men hendes øjne er funklende blå og stråler fornøjeligt. Hendes navn er Camilla Eyring Kimball.

Der er ingen tvivl om, at søster Kimballs mand, børn og børnebørn er en meget vigtig del af hendes tilværelse, og at hendes tjeneste i kirken det centrale i hendes liv. Der er heller ikke nogen tvivl om, at noget af det, der gør hende til så god en kvinde, er hendes ivrige sind og ånd. Det satte hende for mange år siden i gang med en livslang læretid. Og endnu i dag føler hun sig trængt op i en krog, fordi der endnu er så meget, hun ønsker at få presset ind i dagens program.

Hendes hjem er beskedent, lydefrit rent og behageligt indrettede. Stolene i dagligstuen og dem, der står omkring spisebordet, er betrukket med broderet stof, der taler om en kunnen, som hun beskedent siger tager megen tid men ikke talent. Grønne stueplanter viser en sær uvillighed til at erkende, at tiden nu er inde til at standse væksten for vinteren.

Men hendes yndlingsaktivitet er at læse. „Giv mig bare en bog, og jeg vil være i stand til at underholde mig selv i ubegrænset tid,” siger hun. „Som barn læste jeg alt, hvad jeg kunne få fat på. Jeg var umættelig, når det gjaldt bøger.”

Hun mindes en sommer, hun tilbragte med sin bedstemor, der var blevet omvendt i Svejts, og som mente, at det var „ugudeligt” at læse romaner. Den unge Camilla plejede at gå overpå straks efter aftensmaden og læse, indtil hun hørte sin bedstemor komme op ad trappen. Når så den ældre kvinde kom op, så Camilla ud, som om hun sov fast. Bedstemoderen stod op ved daggyr for at arbejde i haven, og Camillas bog kom så frem, indtil morgenmaden. Hun mindes stadig bedstemoderens forbavsende spørgsmål: Camilla, jeg forstår ikke, at du trænger til så megen søvn!”

Som den ældste i en stor flok børn, var Camilla sin mors højre hånd i huset. „Mor sendte mig gerne ovenpå for at rede sengene, og her var der igen en god mulighed for at komme til at læse. Jeg var klar over, at jeg måtte skynde mig, når hun råbte: ‚Camilla, er du endnu ikke færdig med de senge?’ ”

Selv om præsident Kimball selv spiller klaver, har Camilla aldrig haft glæde af sine timer i orgelspil, for hun plejede altid at sætte en roman på nodestativet, „og spille tilstrækkeligt til at tilfredsstille min mor, og så læse ind imellem øvelserne.”

Søster Kimball blev helt naturligt interesseret i at læse, for hun mindes, hvordan hendes mor plejede at strikke strømper til hele familien og læse samtidig. „Jeg kan ikke huske noget tidspunkt, hvor der ikke var bøger overalt derhjemme.”

Søster Kimballs umådelige appetit for bøger forhindrede hende dog ikke i at skelne „skidt fra kanel”. Min værste prøvelse kom, da jeg skulle læse tegneserierne for vores ældste søn. Jeg lærte ham at læse så hurtigt jeg kunne, så han selv var i stand til at læse dem. da han var fem år.”

Endnu vigtigere end hendes frihed til at læse, var imidlertid den frihed, hun fik til at udforske idéer inden for det evangeliske budskab. „Da jeg gik i anden mellem,” fortæller hun, „fortalte læreren om udviklingsteori. Jeg blev meget begejstret og hjemme fortalte jeg mine forældre om det. Min far hørte meget tålmodigt på mig og sagde så: ‚Nå ja, min pige, der findes teorier, og så er der sandheden, og du vil komme til at kende teorierne fra sandheden, hvis du venter tålmodigt.’

Han gjorde slet ikke noget voldsomt ud af det eller fik mig til at føle mig dårligt til mode, og det er det grundlag, jeg siden har arbejdet udfra. Mit hovedfag var dlætkost, og på det felt er der sket så mange forandringer i de sidste trede år, at teorier ganske øjensynligt ikke er det, man skal hænge sin hat på. Det er evangeliet. Jeg forstår det måske ikke helt, men jeg kan have tro på, at jeg engang kommer til det, hvis jeg bliver ved med at arbejde på det.”

På grund af hendes families forståelse over for forskning og studier, siger søster Kimball: „Jeg har altid været en søgende natur. Jeg er ikke tilfreds med blot at skulle acceptere noget. Jeg kan godt lide at fortsætte studierne, og selv finde ud af noget. Jeg lærte hurtigt at lægge de evangeliske problemer væk, som jeg ikke kunne løse. Jeg havde en hel hyldede med noget, som jeg ikke kunne forstå, men efterhånden som jeg udviklede mig, studerede, bad og tænkte over tingene, blev jeg i stand til bedre at forstå dem, én for én.”

Hun siger med et smil: „Jeg har stadig nogle spørgsmål på den hyldede, men jeg har lært at forstå så mange andre ting, at jeg er parat til at vente tålmodigt på resten af svarene.”

Ydmygt fortæller hun om en oplevelse, hvor et spørgsmål blev besvaret. Hun tjente engang som guide på Tempelpladsen, en missionæropgave, som hun helt gik op i. Da hun en morgen var ved at klæde sig på, slog det spørgsmål ned i hende med sønderknusende kraft: „Hvordan ved jeg, at Joseph Smith virkelig så Frelseren og Faderen? Hvordan kunne jeg vide noget sådant? Hvordan kunne jeg have den frækhed at sige, at dette virkelig var sket? Jeg var frygtelig i vildrede. Jeg knælede og bad om det, men måtte forlade huset stadig bekymret over dette spørgsmål. Jeg kan stadig føle den uro, der betog mig, da jeg stod dér den dag for at fortælle Joseph Smiths historie, som jeg havde gjort det så mange gange før. Pludselig fik jeg en tilkendegivelse — det brændte i kroppen på mig — det var så overbevisende, så garanterende, at jeg ikke følte nogen tvivl i mig. Dette var virkelig det vidnesbyrd, der er lovet os, hvis vi vil søge og virkelig ønsker at vide.

Hvad der forbløffer mig, er at jeg aldrig før havde tænkt på det spørgsmål. Mit vidnesbyrd var blot den kendsgjerning, at jeg var til. Og så kom spørgsmålet og svaret derpå den samme dag! Jeg var heller ikke noget ungt menneske. Jeg var en moden kvinde, der havde været gift i årevis.»

Hun udvider sine kundskaber hele tiden ved at ære sine kaldelser både som elev og som lærer. Som åndelig livsførelse-ekteleider i hjælpeforeningen „gennem de sidste tyve år” i deres hjemmeward har hun givet søstrene en strålende udfordring til hvert år at læse et af stan-

dardværkerne og belønne dem, der gør det, med en legendarisk frokost. Syvogtve kvinder læste Mormons Bog ét år og tolv af dem læste den tre gange. „Jeg tror, at de fleste af os — i hvert fald jeg — påskønner hvad som helst, der presser os til at studere. Jeg ville ønske,“ tilføjer søster Kimball, „at nogen ville presse mig en smule mere.“

En anden mulighed for at undervise et at være besøgs-lærerinde. „Jeg har været i hjælpeforeningen i mere end halvtreds år, og jeg har været besøgs-lærerinde i mere end halvtreds år,“ siger hun med stolthed i stemmen. „Det er en af mine yndlingsmuligheder: at komme nær til mine medsøstre, at hjælpe folk med at klare deres problemer. Jeg mener, at man aldrig virkelig kan lære en kvinde at kende, før man kender ånden i hendes hjem. Og det at være besøgs-lærerinde giver os en sådan mulighed for at komme hinanden ved og hjælpe hinanden.“

Søster Kimball sætter stor pris på disse venskaber, for som søster til Henry Eyring, berømt videnskabsmand, og som hustru til Spencer W. Kimball, synes hun, at folk reagerer over for hendes navn, i stedet for over for hendes som en selvstændig person. Når folk spørger hende, hvordan det er at være gift med en profet, svarer hun gerne spøgefuldt — men med en højst alvorlig pointe: „Jeg ægtede ikke en profet. Jeg giftede mig med en hjemvendt missions-lær.“ Og Spencer W. Kimball giftede sig ikke med en profets hustru; han ægtede en livlig lærerinde med et umætteligt sind og en tapper ånd. Sammen på forskellig måde men indbyrdes støttende hinanden er de vedblevet med at udvikle sig.

Med et glad smil tilstår hun, at med hensyn til deres ægteskab, så „ville det ikke have været en smule anderledes,“ hvis hendes mand ikke var blevet kaldet til at være generalautoritet for mere end tredive år siden. „Han har altid været kirken helt hengiven, og det har været sådan i vort ægteskab lige siden dets begyndelse. Han ville have været kirken lige så hengiven, hvis han havde været wardsekretær.“ Han blev forresten kaldet som wardsekretær kun seks uger efter deres bryllup.

Den eneste virkelige forskel i deres tilværelse er det frygtelige tunge ansvar, der følger med at være præsident. „Han er det sidste myndighedstilflugtstede på jorden nu,“ siger hun meget stille, „og det gør ham anderledes. Han har den endelige afgørelse i så mange forhold. Der er intet sted for ham at gå, undtagen til Herren.“

Søster Kimball prøver at lette den byrde ved at gøre deres hjem „absolut fredfyldt,“ og hun tilføjer: „Jeg påtager mig så meget ansvar, som jeg kan, for hans helbred, letter ham for opgaverne i hjemmet, og prøver faktisk at beskytte ham. Det er det vanskeligste i verden for ham at sige „nej“, og det er svært for mig at se ham under et sådant pres.“

En anden vanskelighed er den uundgåelige offentlighed. Da hun ikke er typen på en kvinde, der søger offentlighedens bevågenhed, undgår hun så meget som muligt at vise sig offentligt og undgår helst interviews, men glæder sig over privatlivets fred, både for sig selv og sin mand.

En typisk familie-hjemmeaften for de to foregår ved, at de sidder i deres behagelige stole og sammen studerer skrifterne. Søster Kimball læser højt for at spare præsident

Kimballss stemme, og hun standser oplæsningen, når de ønsker at diskutere et eller andet eller understrege en bestemt sætning i bøger, der er læst og så ofte understreget, at en ikke-afmærket sætning hører til undtagelsen snarere end til reglen.

„Han er en let mand at leve sammen med,“ siger søster Kimball med varme i stemmen. Hun lovriser hans „absolutte tro og fuldstændige loyalitet“ og hylder forskellen i deres måde at tænke på, som giver krydderier til deres mangeårige venskab. „Han har aldrig helt været i stand til at forstå, hvorfor jeg ønsker at stille spørgsmål og undersøge tingene, som jeg nu engang gør. Evangeliet er simpelthen noget, som han ikke har nogle spørgsmål om.“ Det er dog tydeligt, at de hver især har fuldstændig respekt for den andens individualitet — og den gode grund er: dybtliggende tillid til den andens retskaffenhed. „Når det kommer til principper om rigtigt eller forkert,“ siger søster Kimball, „er vi fuldstændig enige. Vi ved begge, at forsoningen er en levende realitet, og ingen af os ved, hvordan Kristus var i stand til at lide for verdens synder, men jeg spekulerer somme tider på, hvordan det egentlig skete; men præsident Kimball er tilfreds med at vente, til han finder ud af det. Og vore meninger om anvendeligheden af evangeliet i forskellige situationer — i politik f.eks — er ikke altid de samme. Når det sker, at vi er uenige, søger vi begge et svar på vor egen måde. Ingen af os behøver at overbevise den anden. Og når vi har gennemarbejdet problemet, opdager vi, at vi er kommet til enighed i troen.“

Denne gensidige tillid og respekt har været karakteristisk for ægteskabet lige fra dets begyndelse. Søster Kimball's intellektuelle interesser har involveret hende stærkt i klubber, samfundsarbejde, klasser og studiegrupper. „Jeg har gået til kurser hvert eneste år, siden vi blev gift, undtagen i de sidste to år, hvor vi har rejst så meget,“ siger hun.

Disse aktiviteter betyder dog ikke, at hun betragter hjemmet som et ustimulerende sted at være. „Enhver, som anser det at være hustru og mor for et kedeligt job, tager ikke opgaven alvorligt nok,“ siger hun. „Familien er den største mulighed, for at lære noget, som findes. Det er dér, du er nødt til at arbejde dobbelt så længe for at lære alt det, du kan. Der er ingen ende på behovet for at lære — at lære, hvordan man behandler børn, og senere hvordan man bliver en god svigermor og en god bedstemor.“

Hendes livs-lange stilen efter fuldkommenhed bevarer hende begejstret og stimuleret for andre. „Nogle mennesker synes, at deres ansvar kvæler dem,“ siger hun. „Jeg mener, at det at udføre sine pligter er den mest direkte mulighed for at udvikle sig — den allerbedste måde. Enhver kvinde burde være opmærksom på muligheder — vågen overfor samfundsmæssige interesser, for sin familie, for at udvikle sig gennem tjeneste i kirken. Livet er så interessant, at det bekymrer mig, at jeg ikke kan nå det hele. Og jeg har ikke meget tilovers for kvinder, hvis tilværelse „køder“ dem.“

Vi har allesammen hørt den utvetydige kaldelse fra præsident Kimball, da han bad brødrene berede sig på at blive missionærer. Når jeg har set de unge mennesker i forskellige dele af kirken, er jeg blevet imponeret. Der vil altid være nogle iblandt jer, som vil gøre alt, hvad der er nødvendigt for at være retskafne for Herren — som er trofaste og vil følge deres ledes råd. For eksempel traf jeg for ikke så længe siden en ung mand af japansk herkomst. Efter at han var kommet sammen med nogle unge medlemmer af kirken, som ikke skammede sig over at opføre sig som mormoner, bad han om at måtte få missionærlektierne, og

En særlig kaldelse

AF BISKOP H. BURKE PETERSON

1. Rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

derefter om at blive døbt. Hans forældre mente, han gjorde noget forkert, men de troede, at hvis de lod ham slutte sig til kirken, ville han hurtigt blive skuffet og komme til fornuft. Så derfor gav de ham lov til at blive døbt. Ikke længe efter at han var blevet døbt, fortalte den unge mand sine forældre, at han kunne tænke sig at rejse på mission, og han spurgte dem, og de ville støtte ham økonomisk. De sagde nej, selvfølgelig ville de ikke det. Fordi de ikke troede på det, som han gjorde. De sagde til ham, at det ville være tåbeligt at forlade skolen, især da han var midt i lægestudiet. Men han ønskede at udføre denne mission, så han sparede selv

op og fik også hjælp fra sine venner. Da hans kaldelse kom, blev det til en mission i Korea.

Denne unge mand fortalte mig yderligere, at efter at han havde været ude som missionær nogle få måneder, kom hans forældre til Korea og besøgte ham. Hans far sagde til ham: „Nu har dette været længe nok. Vi har været tålmodige overfor dig. Vi har været forstående. Nu er det på tide at du kommer tilbage og begynder din uddannelse igen.” De havde til hensigt at tage ham med tilbage. Men han sagde, at han ikke kunne rejse hjem. Han kunne ikke forlade dette folk, for han vidste, at det han gjorde var rigtigt. Han var blevet kaldet af Herren til denne gerning, og han måtte ikke springe fra nu.

Den unge mands forældre var velhavende, og faderen mindede ham om, at han ville bekoste alle hans universitetsstudier. Men sønnen sagde nej; han kunne ikke forlade sin gerning som missionær. Hvad han foretog sig nu, var vigtigere end at blive læge. Hans far sagde så, at hvis han ikke ville komme med dem tilbage nu, ville de ikke længere have noget som helst med ham at gøre. Men han ville stadig ikke forlade sin gerning som missionær.

Og så fortalte missionæren mig, hvordan hans familie havde afbrudt enhver forbindelse med ham — havde vendt ham ryggen. Da han kom tilbage fra sin mission, havde han ikke noget hjem at komme til. Han meldte sig igen til sine studier på universitetet og arbejder samtidig for at kunne tjene til livets ophold.

Den unge mand er en af dem, som vil gøre alt, hvad der er nødvendigt for at følge profetens råd og vejledning. Der findes virkelig nogle, som ikke finder på undskyldninger for at være medlemmer af kirken. Der findes virkelig nogle, som vil gøre alt, hvad der er nødvendigt for at berede sig til at være missionærer for Frelseren og afvente den kaldelse, som vil komme til dem.

For de af jer, som har besluttet sig til at rejse på mission og forbereder sig, og for de af jer, som endnu ikke har truffet en afgørelse, vil jer gerne sige, at nogle af de mest vidunderlige

oplevelser, jeg har haft som generalautoritet, handler om de hellige, som er involveret i missionærarbejde. Vi oplever mange vidunderlige ting som medlemmer af Det præsiderende Biskopråd, men intet har gjort større indtryk på mig end oplevelsen ved at rejse ud i missionsmarken og være sammen med de unge mænd og unge kvinder, som giver af deres tid for at forkynde Jesu Kristi evangelium. Jeg har set, hvordan velsignelser bliver udøst over missionærer. Velsignelser, som ingen anden gruppe på jorden oplever. Missionærer er noget særligt i Herrens øjne, og han gør noget særligt for dem, som han ikke ville gøre for andre af sine børn. Missionærer, som er retskafne, har retigheder og myndighed og velsignelser, som andre ikke har. Det er den mest spændende af alle de gerninger, man kan udføre for Herren — *at være missionær.*

For nogle år siden var jeg biskop et sted i USA. Vi havde en gruppe unge mennesker i vores ward, som var gode eksempler på, hvordan sidste dages hellige burde være. De kom i forbindelse med en ung teenage pige, som ikke var medlem af kirken. Denne unge pige var døv, men hun havde lært mundaf læsning, så hvis man stod foran hende og talte til hende, kunne hun forstå, hvad man sagde ved at se på mundbevægelserne. Hun havde også et svagt hjerte og kunne ikke tåle at være med i nogen form for sport sammen med de andre piger. Både vore drenge og piger var venlige mod hende. De viste både omsorg og forståelse. Hun kunne lide deres eksempel. Og ikke længe efter blev hun indbudt til at være til stede når missionærerne gav deres lektier. Da de var kommet lektierne igennem, troede hun på, hvad de havde forkyndt og bad sine forældre om tilladelse til at blive døbt. Også de havde overværet lektierne, men de accepterede ikke sandheden, som hun gjorde det. De gav dog deres tilladelse til, at hun kunne blive døbt.

En lørdag eftermiddag samedes vi ved døbefonten, da denne unge pige gik ned i vandet. Efter at være blevet døbt fik hun håndspåleggelse og blev bekræftet som medlem af kirken.

Ældsterne bad mig være med i cirklen. Det gjorde jeg. Jeg vidste, at hun ikke ville være i stand til at høre bekræftelsen og velsignelsen, fordi hun ikke kunne se ældstens læber, så jeg lyttede meget intenst til ældstens velsignelse, da han bekræftede hendes medlemskab af kirken. Jeg havde til hensigt bagefter at fortælle hende, hvad der var blevet sagt.

Jeg kunne næppe tro mine egne øren, da jeg hørte ordene, for ældsten sagde noget, som jeg ikke troede ville være muligt. Men han havde fuld tillid til, at Herren ville opfylde den velsignelse, som han havde givet.

Efter bekræftelsen og velsignelsen indbød jeg den unge pige til at komme ind på mit kontor. Hun satte sig foran mig, og jeg sagde „Jeg vil gerne fortælle dig om den velsignelse, som ældsten gav dig.” Hun så på mig og sagde: „Biskop Peterson, jeg hørte velsignelsen.” Fra den dag kunne hun høre. Hun var ikke døv længere. Fra den dag kunne hun spille volleyball og softball og tennis og badminton, for også hendes hjertesvaghed var blevet helbredt.

Alle disse velsignelser blev hendes, fordi hun havde tro og på grund af den ældstes vidnesbyrd og tillid — en særlig velsignelse, som vor himmelske Fader ofte giver værdige missionærer og andre, som har med missionærarbejde at gøre. Kun få andre får velsignelser i en sådan grad. Må Herren velsigne jer med de forberedelser, som profeten har bedt jer om for at blive missionærer og gå ud i verden for at fortælle andre om Jesu Kristi evangelium. I har en særlig kaldelse — en særlig mulighed — mens I er her på jorden, til at bringe lykke ind i andres tilværelse, som ellers ikke ville være muligt. Enhver af jer er noget særligt, enhver af jer er af betydning. *Der er brug for enhver af jer.*

Uddrag af taler, som biskop Peterson har holdt ved ungdomsmøderne under områdekonerferencerne på Philippinerne og i Korea.

Hvis du nogensinde bestemmer dig. . . .

AF MARK HART

Mark Hart er forfatter til og udgiver af undervisningsmaterier for børn. Han er lærer i søndagsskolen i Preston, Idaho, ottende ward og udøvende sekretær i Preston, Idaho, sydstav, foruden at han er tempeltjener i Logan templet.

„Før året er omme, skulle du kunne bringe denne mor ind i kirken.“ Denne udfordring fra min biskop, udstedt og accepteret i januar måned, gav mig mulighed for at opleve den vidunderlige glæde ved missionærarbejdet.

Den mor, som han omtalte, boede sammen med sin datter, der var medlem, og jeg havde fået familien tildelt som hjemmelærer. Min kammerat og jeg brugte de næste par dage til at forberede os på dette altafgørende første besøg i deres hjem. Uden nogen bestemt plan i tankerne med hensyn til, hvordan vi skulle bringe spørgsmålet om dåb på bane, ringede vi på døren og blev budt indenfor.

Da vi skulle til at gå, tænkte jeg ved mig selv: „Denne kvinde kender mig ikke. Måske jeg kan tillade mig at være en smule dristig.“ Jeg tog en dyb indånding og styrtede mig så ud i det: „Hvordan kan det være, at De ikke er medlem af kirken, når De nu har boet i et samfund af næsten udelukkende mormoner det meste af Deres liv?“ Hun besvarede ikke spørgsmålet, så jeg fortsatte: „Hvis De nogensinde skulle bestemme Dem til at blive medlem, så vil jeg være glad for at ordne forberedelserne for Dem.“ En uge senere var der telefon til mig: „Bror Hart, hvad skal jeg gøre for at blive medlem af Deres kirke?“ To uger senere (endnu før vores februar-besøg) var hun døbt.

Jeg havde tidligere oplevet spændingen ved at give mit vidnesbyrd til ikke-medlemmer i nabolaget. Opflammet af denne særlige oplevelse, bestemte jeg mig til at få fat på en af lærerne i vores highschool — en pragtfuld ung mand, som var gift med en af mine fjerne slægtninge. Og også her var problemet, hvordan jeg kunne komme ind på et passende emne.

Ved en sammenkomst en dag i skolen satte jeg mig et stykke nede i salen og sådan, at der blev en tom plads ved siden af mig ud mod gangen. Jeg tænkte ved mig selv: „Nu må Herren tage det næste skridt.“

Et øjeblik senere satte han sig ved siden af mig. Og igen brugte jeg den samme fremgangsmåde: „Jeg er bare nysgerrig. Hvordan kan det være, at du var i stand til at gå på Brigham Young universitetet i fire år uden at blive mormon?“ Og jeg tilføjede også her: „Hvis du nogensinde skulle bestemme dig til at slutte dig til kirken, vil jeg være glad for at hjælpe dig med forberedelserne.“

Tre dage senere ringede telefonen. Tre uger senere blev han døbt.

Derefter tænkte jeg på en af mine elever, et ikke-medlem, som blot aldrig havde bekymret sig om at blive døbt. Nogle få måneder senere brugte jeg de samme ord over for ham: „Jeg vil være glad for at ordne forberedelserne for dig.“ Også han blev medlem.

De to små ord: „Jeg vil være glad for at ordne forberedelserne for dig“ har givet mig den store glæde, som Herren lover os:

„Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!“ (L. & P. 18:16)

Opdagelse af Mormons Bog

AF PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
2. Rådgiver i Det første Præsidentskab

Illustreret af Sherry Thompson

„Hvem opdagede Amerika?” spurgte læreren. „Columbus,” svarede alle eleverne med undtagelse af én. Han svarede: „Det gjorde jeg.” Børnene lo. Ikke desto mindre var der her rejst et tvivlspørgsmål, som er værd at overveje. Drengen havde virkelig opdaget alt, hvad han vidste om Amerika.

Profeten Joseph Smit skrev: „Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte af alle bøger på jorden og slutstenen i vor religion, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at adlyde dens forordninger end ved nogen anden bog.” (*History of the Church* 4:461)

Jeg har opdaget, at denne udtalelse af profeten er sand. Da jeg var dreng, fascinerede historien om Gadiantrøverne mig. Der var et utal af huler i bjergene i det nordlige Mexico, hvor jeg boede. Når vi udforskede dem, fandt vi gamle pilespidser og andre fortidsminder. På væggene var der mærkelige tegninger og hieroglyffer. Vi fantaserede os til, om hulerne var blevet benyttet som skjulesteder for røverne. De mange historier, der blev brygget og fortalt rundt omkring, fik mig til igen og igen at læse alt det, der er skrevet i Mormons Bog om disse røvere.

Senere hen, da jeg gik i første klasse i Cassia-akadmiets high-school, var Mormons Bog den tekst, vi benyttede i teologi-klassen. For nylig fandt jeg i den notesbog, jeg brugte dér, en kort nedskrevet udtalelse om indholdet af hvert kapitel i den bog.

Meget senere, mellem 1920 og 1923, da jeg arbejdede som missionær, blev jeg noget bedre bekendt med Mormons Bog.

Min virkelige bekendtskab med og kærlighed til den bog udviklede sig i tiden mellem 1929 og 1941, i de år hvor jeg studerede jura.

Efter at jeg havde arbejdet mig gennem det juridiske fakultet, havde taget min eksamen og fået tilladelse til at praktisere, bekymrede det mig, om det ville være muligt at praktisere jura og leve op til Jesu Kristi Evangeliums standarder på samme tid. Min fars bekymring over det samme problem foruroligede mig endnu mere. Jeg vidste ikke, om han havde hørt den historie, men man fortalte mig, at en dag, da en eller anden spøgefulg gik gen-

Da jeg var dreng, fascinerede historien om Gadiantonrøverne mig. Der var et utal af huler i bjergene i det nordlige Mexico, hvor jeg boede. Når vi udforskede dem, fandt vi gamle pilespidser og andre fortidsminder. På væggene var der mærkelige tegninger og hieroglyffer.

nem en kirkegård, fik han øje på en gravsten med denne indskrift: „Her hviler John Brown, en sagfører og en ærlig mand.” Hertil føjede han: „Jeg gad vide, hvorfor de begravede alle tre i den samme grav?”

Med profeten Joseph Smiths lovprisning af bogen i tankerne besluttede jeg mig til denne procedure, som jeg derefter fulgte:

Regelmæssigt tog jeg til mit kontor en halv time før mine medarbejdere, låste døren og brugte en halv time hver morgen med at bede og læse i skrifterne. I løbet af de 12 år jeg arbejdede som advokat, læste jeg Mormons Bog ni gange.

Siden har jeg læst den mange flere gange.

Storslåede er de lektier, den lærer os. Overvej sammen med mig disse eksempler.

For det første *tro* og *mod*, som de blev demonstreret af Nephi.

I kan huske, at hans brødre gjorde vrøvl, da deres far, Lehi, sagde til dem, at han ønskede, de skulle vende tilbage „til Labans hus og søge efter disse optegnelser”. Men Nephi svarede:

„Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalede, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.” (1. Nephi 3:4, 7)

Da Nephi og hans brødre kom „op til Jerusalems land” faldt loddet om, „hvem der skulle gå ind i Labans hus” på Laman. Han gik derind, men det lykkedes ham ikke at få pladerne. Da han vendte tilbage til sine brødre, overtalte han alle undtagen Nephi, til at vende tilbage til deres far uden pladerne. Men Nephi sagde:

„Så sandt som Herren lever, og vi lever, vil vi ikke vende tilbage til vor fader i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befalede os.” (1. Nephi. 3:10-11, 15)

Han overtalte dem derpå til at rejse til deres arveland og hente deres guld, sølv og andre værdier og med dem prøve at købe pladerne. Det gjorde de, men Laban nægtede at skille sig af med pladerne. Tværtimod tog han deres kostbarheder fra dem, og de måtte flygte for livet.

Igen uden for Jerusalems mure slog Laman og Lemuel

vrødt Nephi med en stang. Nephi gik derefter alene ind i byen, og med Guds hjælp fik han pladerne.

Styrken af Nephis tro blev dramatisk demonstreret ved mange følgende lejligheder. Da han påtog sig at bygge et skib, som Herren havde befalede ham, gjorde hans brødre nar ad ham og sagde, at det kunne han ikke. Men Nephi sagde til dem: „Hvis Gud havde befalede mig at gøre alle ting, så byggede jeg gøre det. Om han ville befale mig at sige til dette vand: Bliv til jord! så ville det blive til jord, og dersom jeg ville sige dette, ville det ske.” (1. Nephi. 17:50) Og så byggede han skibet og tog sine genstridige brødre med på det tværs over havet.

En anden værdifuld lektie, jeg har lært fra Mormons Bog, er, hvordan man kan vide, når ens synder er blevet tilgivet. Svaret stod tydeligt for mig, da jeg tænkte over de første vers i det fjerde kapitel af Mosiah.

En af skrifternes mest vidunderlige afhandlinger findes nedskrevet i de første kapitler af Mosiah. Det er kong Benjamins farvel-tale til sit folk.

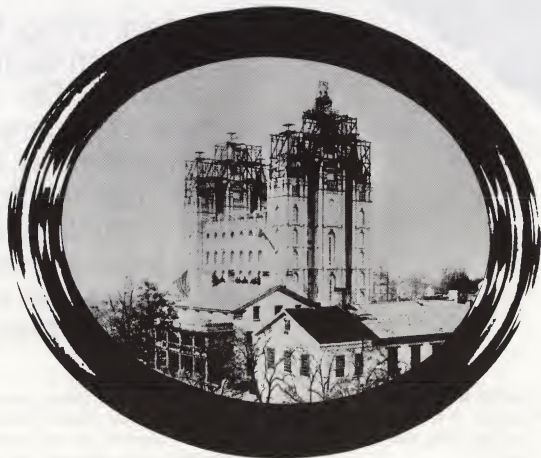
De første tre vers i det fjerde kapitel lyder således:

„Og nu skete det, at da kong Benjamin var holdt op med at tale de ord, som var blevet ham givet af Herrens engel, så han på mængden rundt omkring, og se, de var faldet til jorden, thi Herrens frygt var kommet over dem.

Og de havde set, at de i deres egen kødelige tilstand endog var ringere end støvet på jorden. Og de råbte alle som med een stemme, idet de sagde: O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses, thi vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte himlen og jorden og alle ting, og som skal komme ned blandt menneskenes børn.

Og efter at de havde talt disse ord, kom Herrens ånd over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder og fred med samvittigheden ved den særdeles stærke tro, de havde på Jesus Kristus, som skulle komme ifølge de ord, som kong Benjamin havde talt.” (Mosiah 4:1-3. Fremhævelse tilføjet)

Enhver, som vil opdagde Mormons Bog og efterleve dens belæringer, vil være på vej til evigt liv.

Lige til min død vil jeg være taknemmelig fordi jeg ikke lyttede til mine venners råd, da jeg som ung mand, endnu ikke tyve år gammel, påtog mig alt besværet med at rejse hele vejen fra det nordligste Utah ned til det allersydligste for at blive viet i templet i St. George. Det var før jernbanen var blevet ført sydpå, og vi måtte rejse hele vejen i hestevogn. Det var en lang og vanskelig rejse dengang på dårlige veje, og den tog flere dage. Den blev foretaget med hestevogn, og afstanden var omkring 445 km.

Mange mennesker frarådede mig at gennemgå alt det besvær — at rejse den lange vej til St. George for at blive gift. De argumenterede, at jeg da kunne lade stavspræsidenten eller biskoppen vie os, og når så templet i Salt Lake City var færdigt (og det var kun 74 km væk) kunne jeg bringe min hustru og vore børn dertil og få dem besejlet til mig for al evighed. Hvorfor gjorde jeg ikke, som de sagde? Fordi jeg ønskede at blive viet for tid og evighed — fordi jeg ønskede at begynde livet rigtigt. Senere fik jeg grund til at glæde mig inderligt over min stædige fastholdelse af at ville vies i templet med det samme, hellere end at skulle vente til et senere og mere belejligt tidspunkt.

Hendes mor døde, før Salt Lake templet blev færdigt

AF PRÆSIDENT HEBER J. GRANT
Kirkens syvende præsident

For nogle år siden var generalhovedbestyrelsen for unge kvinders GUF på en rejse rundt til Zions stave, hvor de talte om emnet ægteskab. Da opfordrede de de unge mennesker til at begynde deres liv rigtigt ved at blive viet på den rigtige måde, i Herrens tempel.

Jeg var på besøg i en af stavene til konference, og en af mine døtre, der var repræsentant for den kvindelige

GUF ved konferencen, sagde: „Jeg er taknemmelig overfor Herre, at jeg blev født rigtigt — født i pagten af forældre, som var retteligt viet og besejlet i Herrens tempel.”

Mine øjne fyldtes med tårer, for hendes mor døde, før templet i Salt Lake City var færdigt, og jeg var dybt taknemmelig over, at jeg ikke havde lyttet til mine venners råd — dem, som forsøgte at overtale mig til ikke at rejse til St. George Templet for at blive viet. Jeg var meget taknemmelig for inspirationen til det faste forsæt at ville begynde livet rigtigt.

Hvorfor kom det til mig? Det kom til mig, fordi min mor troede på evangeliet, lærte mig dets værdi, gav mig et ønske om at få alle velsignelserne ved at begynde livet rigtigt og ved at handle i overensstemmelse med evangeliets belæring.

Jeg er overbevist om, at ingen værdige sidste dages hellige mænd og kvinder burde sky nogen rimelig anstrengelse eller udgift for at komme til Herrens hus for at begynde livet sammen. De ægteskabsløfter, der afgives på disse hellige steder og de hellige pagter, der indgås for tid og al evighed, er sikringer mod mange af de fristelser i livet, der har tilbøjelighed til at ødelægge hjem og tilintetgøre lykke.

Den „gyldne bibel”

AF MAUREEN BEECHER

Mary Elizabeth havde aldrig set en Mormons Bog. Bror Morley, som præsiderede over deres lille gren i Kirtland i staten Ohio, fortalte hende, hvad missionærerne sagde om de hellige optegnelser på de gyldne plader. Hun havde hørt om profeten Joseph Smith, og om hvordan han havde oversat dem, men Mary Elizabeth havde aldrig set bogen selv.

Ih, hvor hun længtes efter at læse den! Hun var ti år gammel og havde lært at læse ved at studere Bibelen — den var den eneste bog, der fandtes i man-

ge hjem dengang for næsten 150 år siden.

Det var noget ensomt at være blandt de få, som i deres nabolag troede på det gengivne evangelium. Bror Morley selv var nylig blevet omvendt, og også han følte sig isoleret, efter at de første missionærer var rejst bort.

Så kom der en ny missionær, John Whitmer, én, som personligt havde set de gyldne plader og havde rørt ved dem. Og han bragte en Mormons Bog med sig.

Mary Elizabeth hørte hurtigt om hans

ankomst. Der skulle være et møde hos bror Morley den aften, for grenen havde ikke nogen kirkebygning at mødes i. Mary Elizabeth kom allerede om eftermiddagen til bror Morleys hus i håb om at finde ud af noget mere om den bog. Og hun blev meget skuffet, da hun fik at vide, at bror Whitmer ikke var der. Men han havde ladet bogen blive i huset.

„Vil du gerne se den?” spurgte bror Morley.

„Ih, ja, meget gerne!” svarede Mary Elizabeth. Bror Morley hentede den og

lagde den i hendes skød. Da Mary Elizabeth holdt den kostelige bog i sine hænder, var hun så ivrig efter at læse den, at hun slet ikke kunne tænke på at aflevere den igen.

„Men Mary Elizabeth,” protesterede bror Morley. „Mange af brødrene har endnu ikke læst den, og jeg selv er heller ikke færdig med den endnu.”

„Kan jeg ikke få lov til at læse den, mens I er i kirke? Jeg kan bringe den tilbage, når mødet er forbi,” foreslog Mary Elizabeth.

„Men det vil blive sent, før vi er færdige,” svarede bror Morley. „Du kommer til at gå hele vejen i mørket for at aflevere den.”

Men da bror Morely betragtede Mary Elizabeths bønfoldende øjne, kunne han ikke afslå hendes ønske. „Mit barn,” sagde han venligt. „Hvis du vil bringe bogen tilbage, før du spiser i morgen tidlig, så kan du godt tage den med dig nu.”

Hvis nogen nogen sinde har følt sig lykkelig over at være i besiddelse af en skat, så var det Mary Elizabeth. Hun fløj hjem og styrtede ind i huset, hvor hun boede sammen med sin onkel og tante, og hun råbte: „Her er, ‚guldbibelen!’” Dette udbrud bragte en del opstandelse. Mary Elizabeth blev skældt ud for at have været så frimodig at have bedt om en sådan begunstiggelse, når bror Morley endnu ikke havde læst bogen.

Men hun havde den nu nogle få timer, og hendes onkel og tante var lige så ivrige som hun efter at læse dens indhold at kende. Så familien skiftedes til at læse højt fra dens hellige blade. Dagslyset svandt ind til tussmørke,

men de læste videre. Der blev tændt stearinlys, og de læste stadig videre til sent ud på aftenen. Det var svært at holde op med at læse og de på i seng, og selv mens hun lå på sin sofa, tænkte Mary Elizabeth på de smukke begyndelsesord, før hun faldt i søvn: „Jeg Nephi, er født af retskafne forældre.”

Morgenlyset vækkede Mary Elizabeth, og med et spring var hun ude af sengen og begyndte straks igen at læse i bogen. Og næsten lige til spisetid læste hun om Guds gamle folk i Amerika.

Det var endnu meget tidligt, da hun kom til bror Morleys hus med bogen. „Før morgenmadsen,” havde hun lovet, og bror Morleys familie havde kun været oppe gasnke kort.

Mary Elizabeth afleverede bogen til bror Morley. „Jeg regner ikke med at du har læst meget i den,” bemærkede han. Hun pegede på bogmærket, der viste stedet, de var kommet til, da de holdt op med at læse aftenen før. Han var forbløffet. „Jeg tror ikke, du kan fortælle mig et eneste ord af den,” sagde han udfordrende, idet han mente, at hun havde læst for hurtigt til at kunne huske noget som helst af det.

„Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre,” begyndte hun, og derpå forklarede Mary Elizabeth, hvad hun havde læst og hørt om Nephi og hans familie.

Bror Morley så tvivlende på pigen. Hun havde læst, og hun kunne nogle af versene udenad! Og han kunne se på hendes øjne, at hun elskede den bog. „Mit barn,” sagde han, „tag den

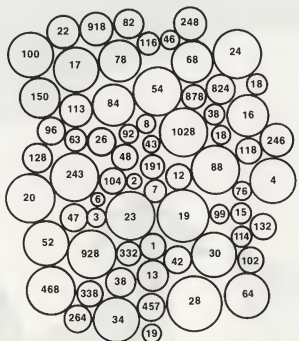
bog med hjem og læs den færdig. Jeg kan vente.”

Der blev ikke tid til at blive færdig med hele bogen på én gang, men nogle få dage senere læste Mary Elizabeth det sidste kapitel. I mellemtiden var profeten Joseph Smith selv ankommet til Kirtland. Mens han var der, besøgte han Mary Elizabeths onkel, men Mary Elizabeth var ikke hjemme. Da han så Mormons Bog på kaminhylden, spurgte profeten Joseph om den. „Jeg sendte den bog til bror Morley,” sagde han. „Hvordan kan det være, at den nu befinder sig her?” Mary Elizabeths onkel forklarede, hvordan hans niece havde overtaget bror Morley til at lade hende låne den. „Hende kunne jeg godt lide at træffe,” sagde profeten.

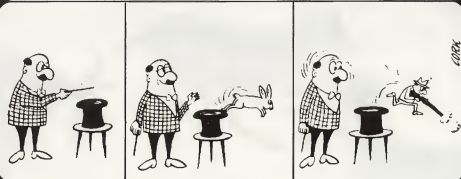
Der blev sendt bud efter Mary Elizabeth. Andeløst kom hun ind og så for første gang ind i Guds profets øjne. „Ih, hvor er de blå,” tænkte hun. „Og så bundløse. Det er lige som om, han kan læse mine tanker.” Efter en lang pause nærmede profeten sig langsomt og bestemte Mary Elizabeth, lagde hænderne på hendes hoved og gav hende en velsignelse, den første hun nogen sinde havde fået. Besøget var hurtigt ovre. Men før profeten tog afsted, gav han Mary Elizabeth en Mormons Bog — som skulle være hendes egen, helt alene!

Hun læste den skattede bog mange gange. Og hver gang hun læste den, mindedes hun igen spændingen ved at læse den for første gang og profeten, som oversatte den og gav hende en Mormons Bog samt en velsignelse.

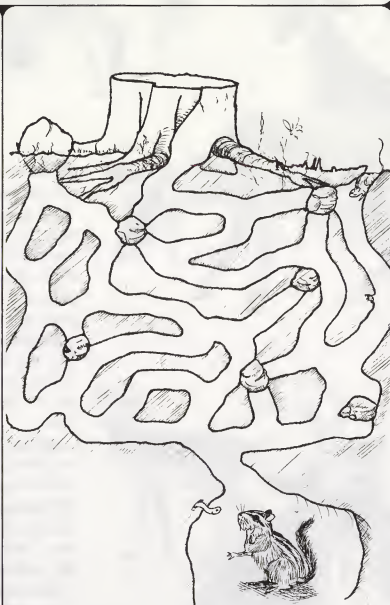
Udfyld alle de ulige numre for at finde et skjult tal.

Stenbukken

Bare for sjov

Om efteråret lyser dette stjernebillede på den sydlige himmel. Forbind prikkerne for at finde ud af, hvilken mytologisk figur, folk i gamle dage forbandt med dette stjernebillede.

Kan du hjælpe det lille jordegern med at finde den vej, der fører hen til det hemmelige hul i træstubben?

Juvas skæve fod gjorde det vanskeligt for ham at gå hurtigt, men han kunne da alligevel følge trop med gederne. Han vidste, at han kunne. Men da hans ældre bror, Rollo, var parat til at tage afsted til skole inde i byen, var Juva slet ikke forbavset over, at både hans bror og hans far så på ham med spørgende blikke.

„Vi må få en anden til at vogte gederne, Juva,” sagde Rollo, da han lagde et par ekstra læderbukser sammen.

„Jeg kan godt klare det,” sagde Juva, idet han strakte sig for at gøre sig en smule højere. „Jeg kan godt følge med gederne.”

Et øjeblik talte hverken hans far eller hans bror. Juva kunne mærke, at de så undersøgende på ham. Så rømmede hans far sig:

„Du kan godt følge med, Juva. Det er sandt nok. Men kan du holde styr på dem? Kan du forhindre dem i

at komme ned fra bjerget før tiden?” „Du er ikke så høj, som jeg var, da jeg begyndte at passe gederne,” sagde Rollo.

„Jeg kan godt! Jeg ved, jeg kan!” udbød Juva. Han havde altid, når han fulgte efter Rollo, drømt om den dag, hvor hans fod ville være rettet ud, og hvor han kunne holde gederne samlet, sådan som hans bror kunne.

Deres far havde været gedehyrde for hr Winkler i mange år, og derefter Rollo. Og nu var det Juvas tur. Selvom hans halten gjorde det vanskeligt for ham at gå, måtte han prøve.

„Landsbyens drenge ved, at jeg ta'r afsted,” sagde Rollo, idet han lukkede sin taske omhyggeligt. „Devil bede hr Winkler om det job. Jeg fortalte om dig, men du må tale for dig selv.”

Hele vejen til det store hus på bakken prøvede Juva omhyggeligt at gå uden at halte. Han gik, så hurtigt han kunne. Rollo havde ret. To af drengene fra landsbyen var der før ham.

Hr Winkler vendte sig og hilste på ham: „Juva! Du kom virkelig! Jeg sagde til drengene, at du ville komme.”

De andre drenge så på Juva. Den måde, de gjorde det på viste ham, at de tvivlede på, at han kunne klare opgaven.

„Juva går meget langsomt,” sagde den ene dreng.

„Geder bevæger sig som blæsten på bjerget,” sagde den anden.

Hr Winkler nikkede: „Det er rigtig nok,” sagde han. „Men det er Juvas tur. Han skal ha' sin chance.”

Juva var glad, da han vendte hjem. Hans fars kommentarer var kun korte: „Vores familie udfører godt arbejde, Juva.”

Hele den lange sommer fulgte Juva gederne. Han blev meget træt, når han måtte løbe for at komme foran gederne, og hver gang han nåede op på de høje græssange, smertede hans skæve fod.

Når han kom forbi det sparsomme græs længere nede ad bjerget, satte Juva sig somme tider for at hvile et øjeblik. Hvorfor ikke standse her med gederne, tænkte han. Ingen behøver at få det at vide. Gederne skal såmænd nok finde noget at æde. Om aftenen vil jeg ikke have halvt så langt at gå, når gederne skal tilbage til hr Winklers stald.

Men så huskede Juva på sin fars ord, og han drev gederne op til de højstliggende græssange, hvor der var det allerfineste græs. Der åd gederne, så meget de kunne ønske, hele sommeren lang.

Da efteråret kom, og den første sne dækkede bjergtoppene, var det ikke længere nødvendigt at passe gederne. De forblev lunt og hyggeligt i hr Winklers stalde og åd det hø, som han havde oplagret til dem. Og så en dag stod hr Winkler ved døren til den lille hytte, hvor Juva og hans far boede.

„De gør os ære, hr Winkler,” sagde Juvas far, idet han trak den bedste stol frem.

„Det er Deres familie der gør mig

Bjergets top

AF HAZEL M. THOMSON

ære,” svarede hr Winkler. „I har alle æret mig med jeres tjeneste, og ingen har tjent mig bedre end Juva. Gederne har aldrig givet mere mælk, og aldrig har deres pels været mere skinnende. Hver eneste dag har Juva bragt dem højt op på bjerget, hvor føden var den bedste. Han har hjulpet mig storartet, og nu vil jeg gerne prøve at hjælpe ham.”

Juva stirrede på gæsten. Hvad mon hr Winkler mente? Juva havde ingen geder, der skulle passes. Hvordan kunne denne mand hjælpe ham?

„Der kommer en berømt læge til byen,” sagde hr Winkler. „Jeg har hørt, at han næsten kan udføre mirakler. Jeg vil gerne tage Juva med til ham.”

Juvas hjerte hamrede, Ville det være muligt, spekulerede han. Vil jeg, Juva, blive i stand til at følge tæt efter gederne? Vil jeg en dag kunne løbe og lege ligesom andre børn?

Da hr Winkler var gået, vendte Juvas far sig om imod drengen:

„Du har gjort mig meget lykkelig i aften, min dreng,” sagde han. „Ved du hvorfor?”

Juva tænkte sig om et øjeblik. „Fordi hr Winkler vil bringe mig ned for at blive behandlet af en berømt læge?” spurgte han.

„Det er noget af det,” sagde faderen. „Men det er ikke den vigtigste grund til, at jeg er så glad.”

Igen var Juva tavs et øjeblik. Så spurgte han: „Det er en kold vinter, og du er glad fordi gederne allesammen har gode, varme pelse?”

Juvas far lagde armen om sin søn. Juva så ned på sin skæve fod, og der voksede et håb frem i ham om, at den ikke altid ville være sådan.

„Ikke blot på grund af gederne, Juva, sagde hans far. „Og heller ikke muligheden for, at din fod kan rettes ud. Men allermest er jeg glad for, at du altid klarede helt op til toppen af bjerget.”

Filisterne havde samlet deres hære på en bjergside i Juda. De var kommet for at kæmpe mod kong Saul og hans israelitiske krigere, som havde slået lejre på en bjergskråning lige over for den invaderende hær. Elah-dalen lå mellem dem.

En morgen trådte en kæmpe frem fra filisternes rækker for at håne israelitterne. Hans navn var Goliat, og han var virkelig en kæmpe. Bibelen siger, at han var seks alen og et spand høj (hvilket i moderne sprog vil sige, at han var lige ved 3 meter høj). Til at beskytte hovedet bar Goliat en kobberhjelm. En svær skælbrynje beskyttede krop og ben. Og en tjener gik foran ham, med sin mesters skjold.

I hånden havde Goliat et kæmpemæssigt spyd, der var som en væverbom, og han råbte over til Israels hære: „Hvorfor drager I ud til angreb? Er jeg ikke en filister og I Sauls trælle? Vælg jer en mand og lad ham komme herved til mig! Hvis han kan tage kampen op med mig og dræbe mig, vil vi være eders trælle, men får jeg bugt med ham og dræber ham, skal I være vore trælle og trælle for os!”

Og Goliat tilføjede: „I dag har jeg hånet Israels slagrækker; kom med en mand, så vi kan kæmpe sammen.” Da Saul og hans hære hørte den pralende kæmpes tale, blev de bange. Goliat gentog sin udfordring til de rystende israelitter hver morgen og hver aften i fyrretyve dage.

Og i Betlehem i Juda boede der et ældre mand, Isaj, som havde otte sønner. De tre ældste, Eliab, Abinadab og Sjamma var draget i krig med kong Saul mod filisterne, men deres yngste bror, David, var blevet hjemme for at vogte sin fars får.

En dag, da hærene endnu var i kamp, kaldte Isaj David hjem fra marken og bad ham bringe en efa (det er omkring 20 liter) ristet korn og ti brød til sine brødre på slagmarken og finde ud af, hvordan de havde det. David skulle også bringe ti skiver flødeost til tusindføreren (kaptajnen over brødrenes kompagni på tusind mand).

Så snart David ankom til lejren og havde hilst på sine brødre, var det tid for Goliats daglige udfordring til de skrækslagne israelske soldater. Da Goliat nærmede sig flygtede Sauls mænd i rædsel. David, der var forbavset over deres manglende mod, spurgte nogle af de flygtende soldater: „Hvem er vel denne . . . filister, at han vover at håne den levende Guds slagrækker?”

Da David spurgte, hvorfor alle syntes at være bange for kæmpen, blev dette fortalt til kong Saul, som sendte bud efter den unge hyrdedreng. Og David sagde til Saul: „Min herre må ikke tabe modet! Din træl vil gå hen og kæmpe med den filister!”

„Du kan ikke gå hen og kæmpe med den filister,” sagde Saul, „thi du er en ung mand, og han har været kriger fra sin ungdom.”

David fortalte Saul, at han havde vogtet sin fars får godt, og med Herrens hjælp havde han dræbt en løve og en bjørn, som havde taget et af deres lam. Og så fortsatte den modige unge mand: „Herren, som har reddet mig fra løvers og bjørnes vold, vil også redde mig fra denne filisters hånd.”

Så sagde Saul til David: „Gå! Herren være med dig!” David blev udstyret med Sauls egen hjelm. Han blev iført en brynje og et sværd blev lagt i hans hænder. Men David følte sig besværet over at gå med dette tunge udstyr. Han tog rustningen af, tilbageleverede sværdet, og idet han tog sin hyrdestav, knælede han ned ved et vandløb. Med en bøn i sit hjerte valgte han fem glatte sten. Han lagde stenene i sin hyrdestaske og med sin slynge og stav gik han da kæmpen Goliat imøde.

Med sin skjoldbærer gående foran sig, marcherede Goliat ud, parat til kamp. Men da han så den hyrdedreng, som var kommet for at slås med ham, følte han sig fornærmet og råbte: „Er jeg en hund, siden du kommer imod mig med en stav?” Og filisterne forbandede David ved deres gud og råbte brutalt: „Kom herhen, så skal jeg give himmelens fugle og markens vilde dyr dit kød!”

Herren vil fri mig

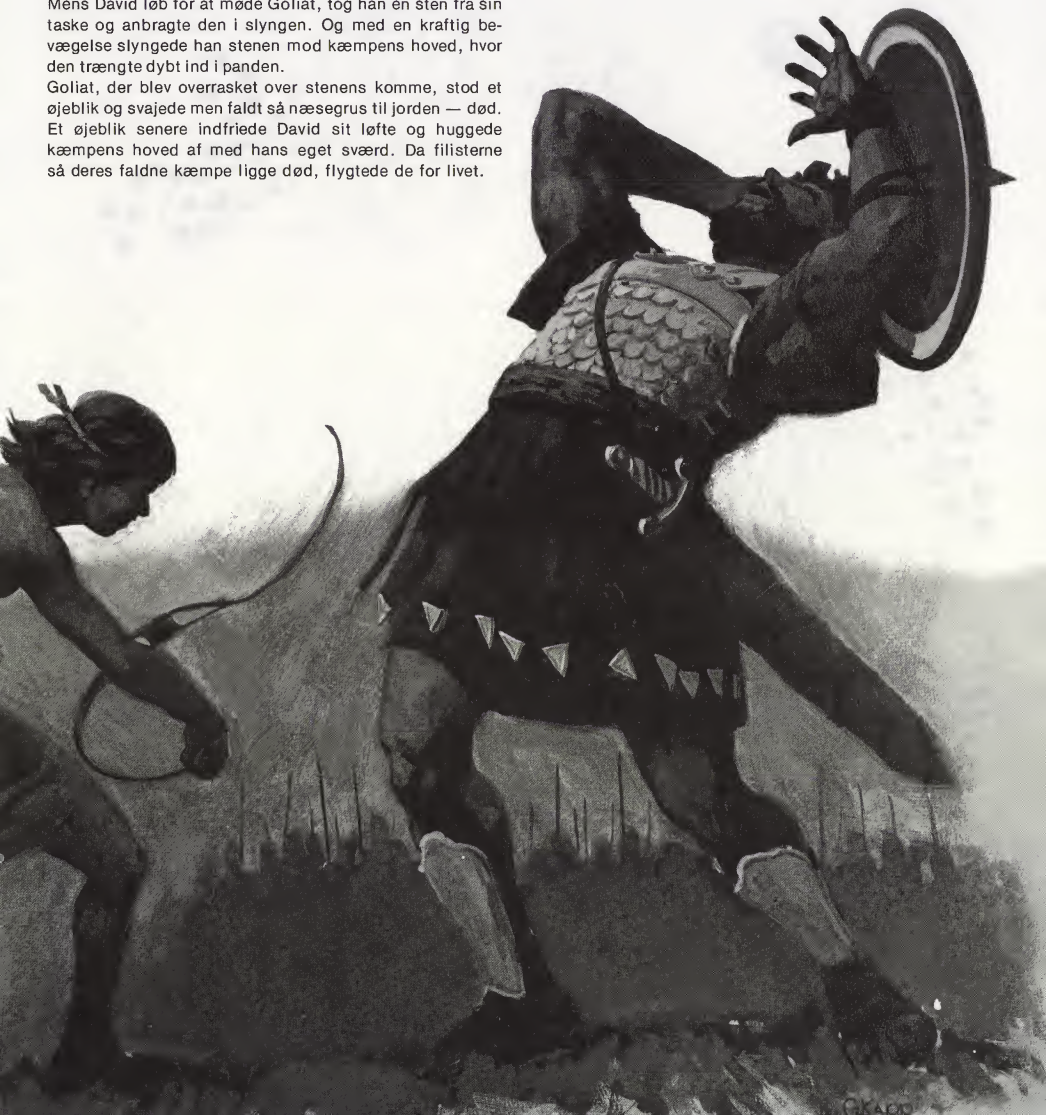
(Første Samuelsbog 17)

Men David var ikke bange og svarede uden at blinke: „Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds navn, ham, du har hånet. I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig ned og hugge hovedet af dig . . . for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel.”

Mens David løb for at møde Goliat, tog han en sten fra sin taske og anbragte den i slyngen. Og med en kraftig bevægelse slyngede han stenen mod kæmpens hoved, hvor den trængte dybt ind i panden.

Goliat, der blev overrasket over stenens komme, stod et øjeblik og svajede men faldt så næsegrus til jorden — død. Et øjeblik senere indfrieede David sit løfte og huggede kæmpens hoved af med hans eget sværd. Da filisterne så deres faldne kæmpe ligge død, flygtede de for livet.

Et skjult billede

Find en frø, en skildpadde, en sommerfugl, en snegl, og en myre. Farvelæg så billedet.

Der findes en lov

AF HARRY J. HALDEMAN

RHULL

Ved en områdekonference for Unge Voksne, afholdt på øen Catalina, blev delegerede fra Santa Barbara regionen anvist pladser i retssalen på rådhuset ved et af møderne under konferencen. Ved dette mødes slutning holdt bror Harry J. Haldeman, præstedømmeleder i regionens program for Unge Voksne, stående ved dommerens pult, en tale til de interesserede unge, som var forsamlede i dette højtidelige retslokale. Dette er historien han fortalte.

Mit navn er Harry J. Haldeman. Jeg bor for tiden i Santa Barbara, California stav, Santa Barbare ward. Den historie, jeg vil fortælle, er sand, og jeg vil fortælle den nøjagtigt som den skete.

I begyndelsen af 1950-erne var jeg biskop i Rosemead ward i Los Angeles, California East Stake. Det var et ward af sædvanlig størrelse med omkring 500 medlemmer. Der var fuldtidsmissionærer i området, og de gik fra dør til dør i vores gade. En dag kom de til en bestemt mand, som lod dem komme indenfor. De præsenterede sig som sædvanligt og kom med deres indledende kommentarer. Af mærkelige og for ham selv ukendte grunde bad denne mand, som jeg vil kalde for Bob, dem om at komme igen. Bob fik med tiden undervisning i evangeliet, og hans kone og unge søn var også til stede. Ved afslutningen af lektionerne besluttede Bob sig til at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans kone var imidlertid fuldstændig uinteresseret. Hun følte, at hun ikke længere elskede sin mand, fordi han i virkeligheden var en hårdnakket vanedranke. Han formåede dog at holde sig sober ugen igennem og derved beholde sit gode arbejde. Han havde drukket i årevis — så meget, at han virkelig havde ødelagt alt, hvad hun havde følt for ham. Hun var ligeglad med, hvad han gjorde, og hun troede heller ikke på, at han nogen sinde ville slutte sig til kirken, eller, hvis han virkelig gjorde det, at han så ville være i stand til at afholde sig fra at drikke alkohol. „Hvis du ønsker at slutte dig til deres kirke, så gør det. Men jeg er ikke interesseret. Somme tider tror jeg, at den eneste grund til, jeg bliver hos dig, er for min og vores søns sikkerheds skyld og ikke af nogen anden grund.“

Og med disse temmeligt negative udsigter blev Bob døbt. Af hensyn til de løfter, han havde aflagt i interviewet før dåben, afholdt han sig fuldstændigt fra alkohol og tobak — til stor overraskelse for hans kone. Det er næppe nødvendigt at sige, at hun begyndte at se frugterne af hans omvendelse og resultaterne deraf i hans dagligdag. Hun begyndte at vakle i sin indstilling. Hun begyndte at tage kirken nærmere i øjsyn og blev til sidst døbt sammen med sin søn.

I omkring et årstid derefter gjorde Bob gode fremskridt i kirken. Jeg kaldte ham som spejderfører i wardets trop. Han accepterede kaldelsen, virkede i den gerning og gjorde et virkelig godt stykke arbejde.

På grund af sine mange års drinkeri, havde han en lang række domme for kørsel i beruset tilstand foruden forskellige andre domme som følge af sin afhængighed af spiritus. Hans kørekort var også blevet taget fra ham, så han nu ikke havde lov til at køre bil. Dette havde han holdt sig meget efterretteligt og havde ladet sin kone køre for sig. Han boede nær nok ved kirken til, at han kunne gå derhen. Der kom imidlertid et tidspunkt, da han opgav sit job som forsendelsesmand for et manufakturfirma til fordel for en stilling i et andet firma. Det var et meget bedre job. Som i sit første arbejde forventede han at kunne være med i en ordning, så han kunne køre med andre til arbejdet, men den allerførste morgen, havde han ikke haft mulighed for at finde kørelighed. Med bange anelser måtte han se i

øjnene, at han ikke havde nogen anden mulighed end selv at køre.

På vej til arbejde kørte han på en ganske normal og ordentlig måde, da han blev standst af en betjent for en mindre forseelse — jeg tror det var noget med at skifte kørebane. Det blev selvfølgelig straks fastslået, at han ikke havde sit kørekort på sig. Kun han kendte de endelige konsekvenser af den kendsgerning.

Da jeg den dag kom hjem fra arbejde, ringede Bob mig op og sagde: „Biskop, jeg er ked af at sige dette, men jeg trækker mig tilbage fra arbejdet som spejderfører. Jeg opgiver mit arbejde som lærer, og jeg vil et stykke tid ikke komme i kirken. Jeg vil gerne være undskyldt fra det hele og have lov at være alene. Det er alt, hvad jeg har at sige.“

Jeg behøver vel ikke at sige, at en sådan bekendtgørelse kom som et chok for mig. Jeg kunne næsten ikke tro mine egne øren, men alligevel vidste jeg, at Bob mente det alvorligt. Jeg forsøgte at få ham til at fortælle mig, hvad der var sket. Han var uhyre tilbageholdende. Han ønskede overhovedet ikke at diskutere det. Men efter et stykke tids forløb fortalte han mig kort, at han var blevet taget for en mindre trafikovertrædelse, og at han på grund af sine mange tidligere forseelser ganske utvivlsomt ville blive sendt i fængsel, når han skulle møde i retten. „Du ønsker ikke at have en tugthusfange som spejderfører og kirken ønsker ikke at have noget at gøre med folk af den slags, og hvis i blot vil lade være med at bekymre jer om mig og tage hensyn til mig, så vil jeg engang selv finde tilbage.“

Han nægtede da fortælle mig, hvor forseelsen havde fundet sted, og hvornår retssagen skulle foregå. Hans kone vidste heller ikke ret meget, men med et lille stykke detektivarbejde bag mig fandt jeg ud af, hvor han skulle møde, hvor alvorlig hans overtrædelse var, og datoen for retssagen. Ved at arrangere lidt om på mine aftaler på komotort blev jeg i stand til at komme i retten den pågældende dag. Bob vidste ikke noget om, at jeg ville komme, og jeg kan ikke huske, om hans kone vidste det. Alligevel ankom hans kone og jeg på samme tid den dag, han skulle i retten.

Retssalen var ganske almindelig. Man kom ind bagfra. Der var fire rækker stole i amfiteaterstil for tilskuere og vidner, som senere skulle træde frem. Lige foran disse stole var der et rækværk, inden for hvilket der var temmelig god plads til flere store borde, hvor advokater og de tiltalte sad, og bag dem var dommerens forhøjning. Til højre for dommeren sad rettens sekretærer, og på den anden side var den stol, hvori vidnerne blev krydsforhørt. Ovenover var nævningenes pladser.

Vi gik ind og satte os på den anden række i salens højre side. Dommerens plads var til venstre for os. Jeg vil skønne, at vi sad mellem 15 og 20 meter fra dommeren.

De anklagede blev først frem, den ene efter den anden. De forklarede sig. Dommeren afgjorde, om de skulle dømmes eller frifindes og størrelsen af bøder og straffe. Endelig oplæste han navnet på min ven, Bob. Idet han gjorde det, blev der rakt ham det lange dokument, det indeholdt rækken af forseelser, som denne mand havde begået overfor myndighederne i staten California.

Da Bob nu stod foran dommeren, brugte denne flere

minutter med at gennemgå dokumenterne foran sig. Endelig så han op på Bob og sagde ganske enkelt: „Er De skyldig eller ikke skyldig i at have kørt uden kørekort?” Bob sagde: „Jeg er skyldig hr dommer.” Dommeren var tydeligvis vred og irriteret, næsten ophidset over dokumentet foran sig og den tanke, at en mand med en sådan fortid ville tillade sig at køre bil, og at han kun havde været så kort tid i fængsel for alle sine mange overtrædelser. Så efter at have udtalt nogle bitre og irettesættende ord, slog han med sin hammer i bordet, idet han sagde: „Et år i fængsel.”

Han dirigerede Bob over til nævningenes plads — den var tom, for der var ingen nævningesager den dag — så han kunne tømme sine lommer i den dertil anbragte kurv og derpå sætte sig og vente på at blive ført til fængslet sammen med de andre.

Jeg var kommet med det formål at ville vidne til fordel for Bob. Jeg havde forberedt mig og bedt ydmygt til Herren, om jeg som hans tjener og biskop, måtte få lejlighed til at tale i retten og forhåbentlig i nogen grad få hans straf formindsket. Hans kone var et meget lille menneske, måske ikke mere end halvanden meter høj og kunne næsten ikke ses mellem de høje bænkerækker. Jeg stirrede ligeud, næsten døvt og stum af forbløffelse over den hurtige afgørelse og domfældelse. Da Bob gik fra sin plads foran dommeren hen til det sted, der var blevet ham anvist, følte jeg mig frosset fast til sædet, målløs og overvældet

af sorg. Som jeg sad dér og stirrede, følte jeg, at jeg havde svigtet ham. Jeg tror nok, at jeg, hvis jeg havde siddet der længe nok og overvejet det hele, ville have følt, at Herren også havde svigtet mig. Jeg var kommet ind i dette lokale med megen tro, jeg havde gjort alt, hvad der var muligt for at finde frem til tid og sted, jeg havde ordnet det, så jeg kunne være til stede, jeg havde bedt flittigt og havde håbet på at få lejlighed til at sige noget til hans forsvar. Men skaden var sket. Manden var blevet dømt.

På det tidspunkt rakte retsbetjenten dommeren papirerne på den næste, der skulle kaldes ind. Så opstod der en pause, inden han kaldte den næste anklagede ind. Dommeren så ud til at gennemgå papirerne. Jeg sagde ikke noget. Jeg rakte ikke hånden op, og jeg bevægede heller ikke mit hoved eller min krop. Jeg udtrykte ikke noget særligt i ansigtet. Men pludselig, uden nogen synderlig årsag, løftede dommeren hovedet, stirrede direkte tværs over retssalen og direkte ind i mine øjne og sagde med høj røst: „Sir, er der noget De ønsker at sige til denne ret?” Der blev fuldstændig tavshed. Temmelig chokeret sagde jeg: „Ja!” At han skulle komme med den henvendelse til mig, når jeg ikke havde gjort noget som helst tegn, var højst besynderligt. Jeg var helt overvældet ved denne mulighed, der blev givet mig. Jeg husker, at jeg tøvede flere sekunder, før jeg havde kræfter nok til at rejse mig. Langsomt rejste jeg mig og sagde med en noget svag og rysten-

de stemme: „Ja, hr dommer. Jeg er kommet her for at tale til fordel for den mand, De netop har dømt.” Ved disse ord vendte han sig og så på min ven Bob, og idet jeg nævnde hans navn, lagde jeg mærke til, at sekretæren langsomt lagde det dokument, som dommeren tidligere havde haft, tilbage i hans bunke.

„Ja,” sagde dommeren, „hvad har De så at sige?”

Jeg sank med besvær et par gange. Jeg lagde mærke til, at Bob så på på mig. Lige indtil nu havde han siddet med sænket hoved. Jeg sagde: „Hr dommer, jeg er biskop i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den mand, som De lige har idømt et års fængsel, er et af mine medlemmer. Jeg præsiderer over et ward i denne kirke, og den mand dér er spejderfører for drengene i mit ward, og jeg er kommet for at tale hans sag. Jeg er kommet for at fortælle Dem, hvad jeg ved om ham. Der var en lang periode i hans liv, da han drak meget, og han overtrådte loven på mange måder. Men for halvandet år siden valgte denne mand at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og siden da har han været et trofast medlem, siden den dag, han blev døbt, har han ikke drukket en dråbe alkohol, ikke røget en cigaret eller drukket en kop kaffe, for det lovede han, at holde sig fra, hvis han kunne blive døbt. Han har accepteret kaldet til at være spejderfører, og han er god som spejderfører. Drengene i troppen elsker ham, vi behøver ham, og han har lovet mig, at han vil blive ved med at være sådan. Jeg tænkte mig, at De, før De dømte ham, måske ville ønske at vide noget om dette.”

Der blev en pause. Jeg er sikker på, at den kun har varet et par sekunder. For mig syntes det at være en lang tid. Dommeren vendte sig om mod Bob, der sad overfor i nævningenes bås, og sagde til ham: „Er det, den mand siger, rigtigt?” Bob løftede øjnene mod dommeren: „Ja, hr dommer, det er altså rigtigt.” Så spurgte dommeren: „Vil De nogen sinde bryde Deres løfte til denne mand?” Og Bob sagde: „Nej, hr dommer. Jeg vil aldrig bryde mit løfte til den mand.”

Der blev igen tavshed et øjeblik, og så sagde dommeren:

„Et af de fineste mennesker, jeg nogen sinde har kendt, er en mand ved navn J. Reuben Clark jr. Han gik i samme klasse som jeg, da vi studerede jura. Han var en stor mand, og jeg så altid op til ham, da vi var studenter. Jeg forstår, at han var en af de ledende embedsmænd i Deres kirke. I betragtning af de følelser, jeg har for ham, og mit kendskab til den gode indflydelse mormonkirken har, og øjensynlig har haft på denne mand, og også under hensyn til det løfte, han har aflagt, vil jeg suspendere straffen.” Så lod han igen hammeren falde og sagde: „Straffen suspenderet. De kan gå.”

Da rejste Bob sig. Retsbetjenten rakte ham kurven med hans personlige ting. Hans kone og jeg gik frem for at tage imod ham, da han gik gennem lågen i rækværket. Og vi tre gik arm i arm ud af retssalen med tårerne strømmende ned ad vore kinder.

Det var utvivlsomt et af de skønneste eksempler, jeg nogen sinde har oplevet på den kendsgerning, at hvis et menneske vil gå så langt, han kan, vil gøre alt, hvad han kan gøre, udføre sine pligter i så vid en udstrækning¹ han er i stand til det, bede, mens han gør det og derefter sætte sin lid til Herren, så vil vor Fader i Himlen i behovets time og øjeblik træde til og hjælpe i kampen. Præsident J. Reuben Clark jr.'s kendte navn, hans personlige indflydelse og storartede omdømme i forbindelse med trofastheden hos et medlem, som havde gjort det, han havde lovet at gøre ved sin dåb, og en biskop, som, selvom det var fuldstændigt utilstrækkeligt, havde gjort, hvad han kunne — alt dette tilsammen forårsagede en forandring af kursen i en mands livshistorie.

Denne historie er sand. Jeg håber, den kan blive til nytte for en og anden. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi evangelium er sandt, og at vor Fader i Himlen er os meget nær. Jeg har hele mit liv kendt og været velsignet med den vished på grund af de mange, ja utallige personlige venligheder, Herren har vist mig. Denne beretning og dette vidnesbyrd aflægger jeg for det gode, den kan gøre.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges

område - generalkonference

Det første Præsidentskab inviterer hermed alle medlemmer i stave og missioner i Danmark, Norge og Sverige til at deltage i en område-generalkonference der vil finde sted i København tirsdag d. 3., onsdag d. 4. og torsdag d. 5. august 1976.

Den proces, der kaldes omvendelse

AF ÆLDSTE HARTMAN RECTOR JR.
De halvfyerdss' øverste Råd

De helliges vidnesbyrd er kirkens styrke, eller måske skulle vi hellere sige, at de, der er blevet omvendt, er kirkens styrke. Præsident Spencer W. Kimball syntes at antyde dette, da han sagde, at de omvendte er kirkens livsblod, og „hvis der ikke var nogen omvendte, ville kirken skrumpede ind og dø“ (*Ensign* okt. 1974, side 4).

Dette peger helt sikkert mod behovet for omvendelse. Missionærarbejdet var den første opgave, der blev givet kirken af Herren i denne forvaltning, ligesom det var Herrens sidste befaling i tidernes midte. Hans afskedsinstruktion var: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabninger!“ (Mar. 16:15)

Der er i dag ingen i kirken, som ikke enten direkte eller indirekte er blevet medlem som følge af missionærarbejde. Kun én mand (profeten Joseph Smith) modtog budskabet i denne uddeling uden en missionær, og jeg er ikke sikker på, at Moroni ville være alt for glad ved den udtalelse. Jeg tror, at Moroni betragtede sig som en ganske god missionær, og det var han ganske sikkert. Men enhver anden har modtaget budskabet om gengivelsen gennem missionærer, enten direkte eller indirekte. Det forventes, at missionærer vil søge dem ud, som vil høre budskabet og ganske enkelt undervise evangeliet, således som det findes i kirkens standardværker. De vil også „vidne om værkets sandhed og de lærdomme, der påny er blevet åbenbaret i vor tid“ (Joseph Fielding Smith i *Ensign*, juli 1972 side 28).

Undervisning ved Anden er midlet til omvendelse. Før et vidnesbyrd kan fødes i hjertet og omvendelse finde sted i sjælen, må den enkelte belæres om sandheden i hans slægtsforhold til Gud. Han må ikke alene tro på sandheden, men han må også handle i harmoni med sandheden. Tro plus gerninger er overbevisning, uden hvilken det er umuligt at behage Gud, for „den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham“ (Hebr. 11:6).

Dette kræver nogen til at forkynde evangeliet, fordi „troen kommer af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord“ (Rom. 10:17). Før man kan tro, må man have oplysningerne præsenteret. Man kan da enten tro på oplysningerne, eller man kan tvivle på dem. Hvis oplysningerne er rigtige, og man håber, de er rigtige, tror, at de er rigtige, og derefter handler i henhold til de oplysninger, man har fået, så udøver man overbevisning og vil vide, at det er sandt og blive omvendt. Hvis man, på den anden side, tvivler på det, selvom det er rigtigt, så vil man aldrig finde sandheden, aldrig modtage et vidnesbyrd og aldrig blive omvendt — i det mindste ikke før man ophører med at tvivle.

Overbevisning er ikke at have fuldstændig kundskab, for selvfølgelig behøvede man ikke at have overbevisning, hvis man havde fuldkommen viden om oplysningerne. Hvis man kender noget, er der intet behov for at tro på det. (Se Alma 32:18)

Overbevisning lader således én handle, som om man vidste, at det var sandt, selvom man ikke ved det. Som sådan er det en kilde til styrke for undersøgeren. Det er ved handling, at kundskab fødes. Kundskab om et princip i evangeliet er vidnesbyrd, og handling eller efterlevelse i overensstemmelse med vidnesbyrdet er bevis på omvendelse.

Det er rigtigt, at det er muligt at have et vidnesbyrd og blive omvendt til et evangelisk princip og ikke have et vidnesbyrd og blive omvendt til hele det evangeliske program. Til at begynde med havde Peter et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, men intet vidnesbyrd om ærlighed, som vi kan se det af hans handlinger om aftenen, da Kristus blev forrådt. Man kan omvendes til tiendeloven og betale tiende, og alligevel nægte at betale fasteoffer. Nogle bliver omvendt til at følge de døde profeter men omvendes ikke til at følge deres biskop, som virker efter kaldelse fra profeten. Jeg går ud fra at sådanne mennesker måske ville nægte at opretholde Judas som medlem af De Tolv, selvom Jesus bad dem gøre det.

Det virkelige tegn på omvendelse er villighed til at faste og bede om et vidnesbyrd om det råd, der gives af Herrens salvede, selv om man ikke er enig med ham. Sand omvendelse afspejler evangeliets femte princip, der er udholdenhed. Ja, det er Faderens vilje, som nedskrevet i Mormons Bog. Nephi skriver: „Og Faderen sagde: Omvend jer, omvend jer og bliv døbt i min elskede Søns navn“ (2. Nephi 31:11). Og senere skriver han: „og jeg hørte en røst fra Faderen, som sagde: Ja, min elskedes ord er sande og troværdige. Den, som holder ud indtil enden, skal blive frelst“ (2. Nephi 31:15).

Og så siger Nephi i en højst betydningsfuld udtalelse: „Og nu, mine elskede brødre, herigennem ved jeg, at uden et menneske bliver ved til enden at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst” (2. Nephi 31:16). Den tydelige karakteristisk af Jesu eksempel var lydighed. „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig” (Joh. 7:16). „Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre” (Joh. 5:19). Her igen gøres der opmærksom på, at Sønnen ikke kom for at gøre efter egen vilje men hans, „som sendte mig” (se Joh. 4:34)

Nephi fortsætter:

„Gør derfor de ting, som jeg har sagt jer, jeg har set, jeres Herre og Forløser vil gøre; thi af denne årsag er det blevet vist mig, at I måtte kende porten, som I skulle gå igennem. Thi porten, som I skal gå indad, er omvendelse og dåb med vand, og da kommer jeres synders forladelse ved ild og ved den Helligånd.

Og da er I på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv; ja, da er I gået ind gennem porten, da har I handlet i overensstemmelse med Faderens og Sønnens bud, og da har I modtaget den Helligånd, som vidner om Faderen og Sønnen, i opfyldelse af den forjættelse, som han har gjort, at dersom I gik ind ad denne vej, skulle I få.

Og nu, mine elskede brødre, efter at I er kommet ind på den lige og snævre sti, vil jeg spørge, om I har gjort alt? Se, jeg siger jer, nej; thi I kan ikke være kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, som er i stand til at frelse.

Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkomment klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få evigt liv.

Og se nu, mine elskede brødre, dette er vejen, og der er ingen anden vej og intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige. Og se, dette er Kristi lære og Faderens og Sønnens og den Helligåndes eneste og sande lære” (2. Nephi 31:17-21)

Det fremgår tydeligt af Nephis udtalelse, at omvendelse er noget, det foregår hele tiden. Alle, som går på stien, har sandelig brug for hjælp fra dem, der er gået forud, hvilket betyder, at nye medlemmer, som er kommet ind gennem porten, absolut har brug for hjælp fra dem, der er gået forud for dem og har større erfaring med at leve i adlydelse af befalingerne.

Dette bringer os til et andet godt bevis på omvendelse. Man kan ikke blive omvendt til Kristus og hans eksempel og hade sin broder, sin familie, sin næste eller den fremmede indenfor sine porte (2. Mos. 20:10). Den sande omvendte må endog elske sine fjender.

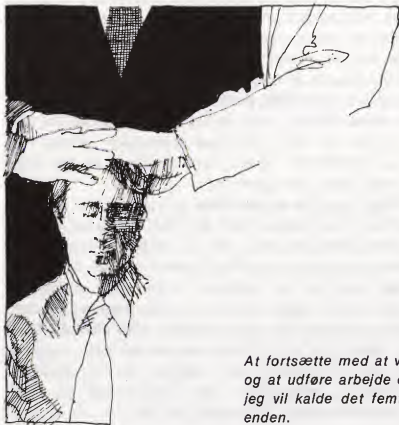
Med andre ord; får vi ikke godskrevet noget af Herren for at elske dem, der elsker os, med mindre vi også kan elske dem, som ikke blot ikke elsker os, men som endog ikke kan lide os. Det er den slags opførsel, der virkelig betyder omvendelse. Denne adfærd kan ikke demonstreres ved passivitet eller tomme ord. Vi kan ikke sidde stille og se på at andre kæmper med store fysiske, mentale eller åndelige byrder og ikke gøre noget andet end at opildne dem med store ord.

Jakob skriver disse betydningsfulde ord:

„Hvis en broder eller søster mangler klæder og dagligt brød,

og en af jer siger til dem: „Gå bort i fred, klæd jer varmt og spis jer mæt”, men ikke giver dem det, legemet behøver — hvad nytter det så?” (Jakob 2:15-16)

Der er en sådan fryd og glæde forbundet med det at blive løftet fra usikkerheden og den manglende tro — fra ikke at vide, hvem man er, hvorfra man kommer, hvorfor man er

At fortsætte med at være aktiv, at acceptere stillinger i kirken og at udføre arbejde og udvikle sig derved, er den del af, hvad jeg vil kalde det femte princip i evangeliet — at holde ud til enden.

her og hvor man ender — og ind til Kristi strålende lys, at man føler sig kaldet til at fortælle andre om det, man har fundet. Man *må* fortælle alle og enhver om den vidunderlige forandring, som Jesus og hans kærlighed har forårsaget i ens liv — at man med Almas ord „er blevet født af Gud” og har oplevet „denne store forandring i hjertet”, og er blevet en ny skabning i Kristus (Alma 5:14).

Der er opstået et nyt og meget personligt slægtskabsforhold mellem den omvendte og Jesus Kristus. Man betragter ham som sin ven og påskønner meget det, som han har gjort for een. Man ved også, at ikke blot vore gerninger, men også vore inderste tanker er åbne for ham. Intet er skjult, derfor bliver ærlighed, oprigtighed og trofasthed kendetegnet for alle vore gerninger, både udadtil og indadtil. Den sande omvendte bliver den bedste af Guds skabninger — et ærligt menneske.

Og omvendt er de, som giver sig ud for at være Kristi disciple eller medlemmer af hans kirke, men som ikke holder af barmhjertighed eller opfører sig rigtigt overfor Gud, mennesker og andre skabninger, som ikke vandrer i al hellighed for Gud og føler omsorg for deres medmennesker, stadig i behov for omvendelse (se Mika 6:8). Det er illegydligt, om du er født i kirken eller har sluttet dig til den for seks måneder siden. Hvis denne beskrivelse passer på dig, så er du stadig ikke omvendt. Du er stadig en, der trænger til omvendelse.

Med Almas ord:

„Og nu spørger jeg jer, mine brødre, om I har mærket en forandring i hjertet og dersom I har følt jer påvirket til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge jer, om I også føler således nu?

Har I vandret og holdt jer ulastelige for Gud? Dersom I i denne stund blev kaldt på til at gå på den anden side, kunne I da sige til jer selv, at I har været tilstrækkeligt ydmyge? At jeres klæder er blevet rensede og gjort hvide ved Kristi blod, han, som skal komme og forløse sit folk fra deres synder?

Har I aflagt stolthed? . . .

Er der nogen iblandt jer, som ikke har aflagt sin misundelse?

Findes der nogen blandt jer, som spotter sin broder, eller som påfører ham fortælelse?

Ve en sådan, thi han er ikke beredt” og nu er tiden, da han *må* omvende sig, ellers kan han ikke blive frelst (Alma 5:26-31).

Omvendelse udrydder enhver sådan adfærd, og derved er den grundlaget for Guds samfund. Omvendelse antyder ikke blot, at man er klar over og accepterer disse udviklingsprincipper men omfatter også princippet om uholdenhed. Den tro, der fører til omvendelse og omhyggelig uholdenhed i retskaffenhed, er evangeliets frelsende kraft. Omvendelse indebærer en forandring — en forandring fra det naturlige menneske, der er selvsk, indbildsk, ulædmodigt, hidsigt, ulydigt og oprøsk — til en hellig . . . et barn, som er underdanig, sagtomdig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader” (Moslah 3:19)

Men I vil måske spørge: „Hvordan kan jeg begynde denne forandring, hvis jeg er klar over, at omvendelse ikke fuldstændigt har fundet sted i mig? Hvor begynder jeg så?” I begynder med jeres indstilling.

Apostlen Paulus demonstrerede nøjagtigt den rette indstilling over for sand omvendelse — omvendelsesprocessen er for en stor del et spørgsmål om indstilling. Det er en kendsgerning, at enhver kan forandre sin tilværelse ved at forandre sin indstilling, når som helst han ønsker det. Det er i overensstemmelse med den udtalelse, at „som et menneske tænker, således er han” (Ordspr. 23:7, King James version). Da Paulus på vej til Damaskus så lyset og hørte Herrens stemme, lød hans spørgsmål: „Herre, hvad vil du have mig til at gøre?” (Ap. Gern. 9:6, King James version. Verset mangler i den danske Bibel. O.A.) Indtil vi kommer til det punkt, hvor vi blot behøver at kende Herrens vilje for at begynde at udføre den, er vi ikke fuldt omvendte.

Når vi nu har talt om og i nogen grad overvejet betydningen af omvendelse, skulle vi måske se lidt på, hvordan den finder sted i menneskesjælen. Efter at have talt med en lang række mennesker, som personligt har oplevet omvendelse — folk, som er kommet fra verden ind i Guds rige — synes fire tilgrundliggende oplevelser at være fremherskende — en af disse eller en kombination af alle fire temaer løber som en tråd gennem det væv, der danner en omvendts vidnesbyrd. Omvendte bliver dybt grebne af:

1. *Mormons Bog*. Mange føler, at den er nøglen til deres omvendelse. Ofte siger de: „Jeg læste Mormons Bog og vidste, at den var sand”. Når man ved, at Mormons Bog er sand, er man også overbevist om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, der manifesterer sig for alle nationer, at „de hellige skrifter (Bibelen) er sand, og at Gud inspirerer menneskene og kalder dem til sit hellig værk i denne tid og slægt, såvel som i fordums dage” (L. & P. 20:11)

2. *Bøn*: Mange omvendte tilstår, at de aldrig har bedt, før de er blevet bekendt med det gengivne evangelium, til trods for at de har været medlemmer af en anden kirke hele livet. Når de så endelig faldt på knæ for Herren i ydmyg, oprigtig bøn, vidste de, at evangeliet er sandt, og så var de i stand til at bede Herren om styrke til at ændre hele deres tilværelse.

3. *Missionærerne*. Mange omvendte er umådeligt imponerede over de unge mænd og kvinder, som kommer til dem i Herrens navn. De er forbløffede over deres visdom og den myndighed, hvormed de taler. Det er ikke ualmindeligt at høre nyomvendte sige om missionærerne: „Deres udseende var ikke imponerende, deres udtale og grammatik mindre perfekt, de havde ikke megen verdslig viden, men der var bare noget ved dem, som overbeviste mig, at det, de sagde, var sandt, ja, jeg *vidste*, at de fortalte mig sandheden” (*No More Stranger*, 1:VIII. Salt Lake City, 1971)

4. *Kirkens medlemmer*. En omvendts samvær med sidste dages hellige, hvor han føler deres oprigtige kærlighed og omsorg, er ofte en ny og inspirerende oplevelse. Han henter styrke fra medlemmer, som har overvundet det, hvormed han endnu strider.

Måske kan en sandfærdig beretning om en omvendelse

være nyttig til at vise, hvordan disse principper arbejder i os for at udvirke det mirakel, vi kalder omvendelse. For nogle år siden, da jeg var forholdsvis nyomvendt, boede jeg i Arlington i staten Virginia, helt omgivet af familier, der ikke var mormoner. I løbet af en enkelt uge flyttede to nye familier ind i nabolaget. Den ene bosatte sig umiddelbart bagved vores hus og den anden flyttede ind lige på den anden side af gaden. Jeg arbejdede for landbrugsministeriet dengang og mit arbejde krævede, at jeg rejste meget. Jeg var bortrejst næsten halvdelen af tiden.

Jeg kom hjem en fredag aften og erfarede at jeg havde fået en ny nabo på den anden side stakittet i baghaven og at denne nye nabo havde sat en låge i stakittet. Jo, jeg betragter godt nok dette som en gestus fra en venlig nabo. Og han havde ikke regnet med, at jeg skulle betale noget af denne låge, ja jeg havde faktisk aldrig truffet denne mand. Så gik jeg over til ham for at lære ham at kende og fortælle ham, hvor meget jeg satte pris på denne låge i mit stakit. Jeg har lagt mærke til, at hvis man betragter enhver, man træffer, som et muligt nyt medlem af kirken, så vil det bidrage til at styre ens temperament, når man kommer ud for situationer, hvor man let kunne miste besindelsen. Vi har ikke råd til at sære nogen. Når vi sårer, taber vi. Herren benytter udtrykket „i mildhed og sagtomdighed“ (L. & P. 38:41), i beskrivelsen af den måde, hvorpå vi bør fortælle folk om kirken.

Den nye nabo hed McKoy. Han var fra North Carolina og havde nok en mængde gode egenskaber, som ville gøre ham til en pragtfuld sidste dages hellig. For at nævne nogle få af dem var han sælger af profession, og det endda en god sælger. Han vidste virkelig hvordan man slutter en god handel. Jeg har erfaring for at en god sælger har svært ved selv at sige nej til noget. Hvis du har noget godt at sælge eller arbejde for, er en god sælger en fremragende aftager.

Denne nye nabo var også ledt at tale med — et selskabsmenneske. Det er altid et godt tegn. Frimodighed og ligefremhed betegner sædvanligvis ærlighed, som må være til stede, hvis man skal så vidnesbyrds sæd i hjertet. Desuden var han far til en familie. Han præseriede højt og tydeligt over sin familie. Jeg husker at jeg overfor min kone, efter det første besøg hos den nye nabo, bemærkede, at han ville slutte sig til kirken.

Jeg blev levende engageret med denne McKoy- familie. Hver gang jeg så, at han gjorde noget, der strider mod evangeliets principper, talte jeg med ham om det. For eksempel kom jeg ud en søndag morgen på vej til præstedømme-møde og så, at min nye nabo var ved at plante jordbær i sin baghave. Jeg lænede mig ind over hegnet og sagde: „Mac, alle dine fine jordbærplanter vil gå ud.“ Overrasket ønskede han at vide hvorfor. „Fordi du planter dem på en sabbatsdag. Du kan ikke forvente, at jordbærplanter, du planter på en sabbatsdag, vil komme til at gro.“ Mac lo hjerteligt ad så såbellig påstand, men de gik ud allesammen — med undtagelse af en enkelt.

Nogen tid senere fandt jeg anledning til at spørge Mac om hans jordbær. Han sagde: „Jeg kan ikke forstå det. De gik allesammen ud.“

Jeg sagde: „Kan du huske, hvad jeg sagde? At de allesammen ville gå ud? Du kunne ikke forvente, at de planter skulle gro, når du plantede dem på sabbatsdagen.“

Mac overvejede den udtalelse et øjeblik, så sagde han: „Du arbejder for landbrugsministeriet, ikke?“

Mac mente at hans jordbærplanter var blevet forheksede — han havde foretaget mange vellykkede plantninger før i tiden på sabbaten. Hvorfor skulle det så slå fejl nu? Når jeg nu tænker over det, så blev jeg virkelig tilskyndet til at fortælle ham, at hans jordbærplanter ville gå ud. Jeg er overbevist om, at Herren tog sig af disse planter. Jeg har fundet ud af at Herren elsker at stå bag sine tjeneres, og han gør det ved enhver mulig lejlighed.

Nogen tid senere fortalte Mac mig, at han lige havde smidt to ældster ud, som var kommet fra hans kirke. Jeg spurgte ham hvorfor. Han sagde: „De kom for at oprkræve de penge, som jeg havde lovet.“ Jeg spurgte hvad det var, og han fortalte at det var almindeligt at love et bestemt beløb til sin kirke hvert år. Dette år følte han ikke lyst til at betale det beløb, han havde lovet, så derfor var ældsterne fra hans kirke kommet for at opmuntre ham til at betale. Mac var blevet fornærmet og havde bedt dem forlade hans hus.

Det kan måske synes, at dette ikke var det bedste tidspunkt at tale om tiende på til McKoy, men af en eller anden grund følte jeg mig tilskyndet til at forfølge emnet. Jeg sagde: „Mac, vidste du, at ti procent af det du tjener ikke tilhører dig?“ Mac forstod ikke noget, så jeg fortsatte: „Ti procent af din indtægt tilhører Herren.“

Mac sagde: „Fortæl mig om tiende, vil du ikke det?“ Jeg vidste det ikke på det tidspunkt, men Mac fortalte mig senere, at han havde bedt til Herren om at lære at forstå spørgsmålet om tiende, for han havde spekuleret på, hvordan han overhovedet skulle kunne betale tiende, når han allerede nu brugte ti procent mere end han tjente.

Jeg benyttede lejligheden til at fortælle Mac alt, hvad jeg vidste om tiende. Blandt andet fortalte jeg ham præsident Heber J. Grants historie om søndagsskolelæreren, som tog ti store røde æbler med i sin juniorsøndagsskoleklasse og spurgte, hvor mange af hendes elever, der ville give hende et æble tilbage, hvis hun gav dem alle ti æbler. Samtlige klassemedlemmer svarede med begejstring, at det ville de. Læreren sammenlignede så dette med at betale tiende, hvor Herren giver enhver af os alt, hvad vi har, og så blot beder om, at en tiendedel bliver sendt tilbage til ham. Præsident Grant tilføjede: „Det, de fleste gør er at de nøjes med at skære det tiende æble over, tage den ene halvdel af det og bede Herren om at tage en bid af det.“ Jeg sagde til Mac: „Det forekommer mig, at du passer ind i dette billede. Du giver kun Herren en lille bid.“

Mac tænkte lidt over situationen og sagde så endelig: „Jeg forstår godt hvad du mener. Jeg tror nok det er rigtigt.“

Og da Mac sagde, at han troede man bør betale tiende, vidste jeg, at han var parat til at høre budskabet om genoprettelsen, så jeg sagde: „Mac, der kommer to unge-mænd fra min kirke hjem til mig på tirsdag aften. De er kommet helt fra Salt Lake City i Utah for at tale med dig om

kirken. Vi har kun lige strøjt evangeliet i vore samtaler det sidste halv år, men de vil fortælle dig hele historien. Hvorfor ikke tage din kone med her over sammen med jeres fire børn på tirsdag? Vi har i øvrigt en lille forfriskning bagefter." Jeg vidste, at han ikke kunne sige nej til forfriskningerne.

Og Mac kom. Jeg er ikke sikker på, om han kom for at få forfriskningerne eller ej, men han kom og tog sin kone og fire børn med sig. Missionærerne gjorde et godt stykke arbejde da de præsenterede den første missionærlektie. Herren taler visselet gennem de 19-årige unge mænd, og han taler godt. Mac og hans familie var meget betagede af disse missionærer. Min kone havde også inviteret de nye mennesker fra den anden side gaden, så vi havde begge familierne sammen i vores dagligstue til missionærlektie. Disse møder fortsatte hver torsdag aften i seks uger; efter det tredje møde bad begge undersøgerne om at måtte blive døbt. Jeg havde den glæde at døbe Mac, hans kone Betty og hans to døtre. Så vidt jeg husker, gav vi Mac håndspå-læggelse og ordnere dem med det samme til lærer. Jeg husker, at jeg sagde til Mac, at hvis han hurtigt ville gøre sin rede, ville han kunne døbe sin søn Bob, der fyldte otte år i løbet af ni måneder. Det var noget der appellerede til Mac. Han ønskede at være familiens åndelige leder. Ja, jeg har aldrig truffet eller kendt en mand, som ikke ønskede at være sin families leder, det er en Gud-given ret.

Mac beredte sig og døbte virkelig sin søn ni måneder senere. Kort tid efter, at han havde døbt sin søn, blev han ordineret til ældste og blev kaldt på en stavsmission. Mac døbte 28 mennesker det første år som stavsmissionær. Han havde venner overalt i byen. Han ringede gerne til nogle af dem og inviterede dem, når der var dåb. Han ønskede, at de skulle føle den særlige ånd der var til stede ved sådanne lejligheder. Jeg har hørt ham præsentere sine venner som „undersøgere". Hans venner vidste ikke engang, hvad en undersøger er, men de fik så sandelig en god behandling af alle, der var engageret i dåbsmødet. De, der kommer i kirken for første gang har så sandelig brug for at føle medlemmernes venlighed og interesse.

Mac bringer stadig sine venner og bekendte med i kirken. Siden han og hans familie blev døbt for 15 år siden har han personligt døbt 112 mennesker ind i kirken. Han er ejendomsrådgiver af profession, og når han således kommer i forbindelse med en familie, som ønsker at købe et hus, forsøger han altid at få dem anbragt i sit eget ward. Han er absolut ærlig overfor dem med hensyn til det hus, de køber, og det er noget, som de påskønner. Når tiden kommer, hvor de skal flytte, sørger Mac gennem biskoppen for hjælp fra præstedømmets kvorummer. Der bliver

bragt madvarer af de naboer, der er medlemmer af kirken. De får hjælp til at finde frem til skoler, indkøbscentre, til åbning for vand, gas og elektricitet og til telefon, foruden alle andre foranstaltninger, der skal ordnes ved en flytning. Alt dette sker på foranledning af Mac, gennem wardets halvfjerds kvorum. Når tiden er inde til at få den nye familie til kirke, falder det helt naturligt for Mac at tage dem med dertil, hvor de også bliver præsenteret for deres nye naboer og venner. På ganske kort tid oplever den nye familie omvendelsens mirakel og bliver døbt. Det er højst interessant at se den store forandring, der har fundet sted i McKoy familien i almindelighed og med Mac i særdeleshed. For det første er McKoy en evig familie, der er blevet beseglet til hinanden for tid og evighed i Herrens hus af den samme myndighed, som Jesus gav Peter. De er ikke blot bundet til hinanden på jorden men også i Himlen. Mac præsiderer stadig over sin familie, men nu med overbevisning og ømhed, venlighed og uskromtet kærlighed.

For det andet er begge de to døtre blevet gift i templet med hjemvendte missionærer. For det tredje er Bob nu på mission som en repræsentant for Herren Jesus Kristus, han er fuldtidsmissionær. For det fjerde skal hans anden søn, Steve, snart afsted på mission. For det femte er der nu et femte barn, Tina, en ekstragevinst til Macs medlemskab af kirken, fordi han har lært formålet og hensigten med skabelsen at kende. For det sjette er Mac nu højpræst og tempeltjener i Washington Templet. For det syvende har Mac hver morgen tidlig i otte år undervist seminarelever, og på den måde haft indflydelse på hundrevis af unge kirkemedlemmer i det nordlige Virginia. Og for det ottende har jeg hørt Mac bære vidnesbyrd til vidnesbyrdmøderne om at han nu giver mere til kirken på en måned end han i sin tid lovede sin tidligere kirke at give på et helt år. Og at han engang bad ældsterne fra sin forhenværende kirke om at forlade hans hus, da de kom for at opkræve, hvad han havde lovet dem.

Det er forbløffende, hvad et menneske vil gøre, når han ved, at Herren ønsker at han skal gøre det. Det betyder ikke noget, hvem det er. Hvis man kan få den pågældende til at se, at Herren ønsker det af ham og han erkender det, vil han være meget, meget nær ved at gøre det. Jeg mener det er således fordi alle mennesker er børn af den samme himmelske Fader og fordi alle reagerer ens overfor de samme indflydelser. Mac er ikke den samme, som han var før. Han er omvendt og det er det fundamentale for at kunne være borger i Guds rige, sammen med udholdenhed, garanterer dette et evigt liv. Må det gå således for enhver af os.

En lektie i tro

af Præsident David O. McKay

Den første lektie om tro på Gud som vor Fader lærte jeg, da jeg knælede i bøn på min moders knæ i min tidligste barndom. Hun fortalte mig, at vor Fader i himlen ville høre og besvare et lille barns bøn lige så beredvilligt som forældre ville sige ja til deres barns ønske. Jeg troede ubetinget, hvad hun sagde; og når jeg bad, bad jeg Herren om velsignelser akkurat som jeg ville bede min jordiske fader om en eller anden gunst. Jeg kendte intet til det abstrakte princip tro, og dog havde jeg en sand og varig tro på, at Gud ville høre og besvare bønner. Under sygdom anerkendte jeg ældsternes salvelse som en absolut kur; da f. eks. biskop Francis A. Hammond engang salvede mig under et alvorligt anfald af strubehoste, fik jeg øjeblikkelig lindring. Jeg husker tydeligt den stærke vished, som fyldte mit sind, da biskop Hammond velsignede mig og manede smerten bort. Der var ingen anden tanke i mig, end at jeg ville blive bedre, og det blev jeg fra samme øjeblik.

Det var med akkurat den samme tro, at jeg søgte Herren i en særlig bøn en nat, da jeg led af en stærk frygt som resultat af en eksalteret fantasi.

Når fader var borte hjemmefra den gang, undlod min moder aldrig, før hun gik til ro, at se efter, om der var indbrudstve eller andre ubudne gæster under sengen. Da jeg havde lagt mærke til dette gentagne gange, begyndte jeg at frygte tilstedeværelsen af indbrudstve næsten som en realitet, og jeg ville ikke være blevet overrasket en nat, hvis hun havde opdaget en tyv eller to, som lurede enten under sengen eller i et skab. Når lysene var slukket, kunne jeg ofte i fantasien høre fodtrin, som listede i nærheden af vinduet, og jeg ikke blot hørte tyve, men drømte også om dem.

En nat, da jeg var mellem seks og syv år gammel, drømte jeg, at to tyve angreb moder og den lille, og da jeg prøvede at slå alarm, skød en af dem mig i ryggen. Hver eneste enkelthed af dette mareridt husker jeg den dag i dag.

Disse oplevelser og andre lignende forenede sig om at gøre nogle af mine nætter næsten uudholdelige. Mine indbildte forestillinger om muligheden af, at nogen skulle gøre os fortræd, medens moder og de små var uden faders beskyttelse, tyranniserede min barnlige forstand og ophidsede mine følelser til en sådan grad, at det var hårdt at bære. Efterhånden som jeg blev mere moden, følte jeg mig ofte taknemmelig for, at mine forældre havde valgt mine bøger med omhu, og at jeg i den alder ikke kendte noget til de blod-

dryppende historier i de billige bøger. En eller anden har sagt, at „mange har ikke lykkeligere øjeblikke end dem de tilbringer i ensomhed, overladt til deres egen fantasi“, men for mig blev disse søvnløse øjeblikke i ensomhed i mørket de ynk værdigste i mit unge liv.

Den bestemte omtalte nat vågnede jeg af en eller anden let årsag, og indbildte mig snart, at jeg kunne høre fodtrin i nærheden af vinduet. Indbildning fulgte den indtrængende rundt om huset til spisestuedøren. I løbet af kort tid var jeg næsten sikker på, at han var inde i huset. Min frygt må have nået et temmelig højt punkt, for jeg åndede tungt, og jeg syntes, jeg kunne høre mit hjertes banke. Andre nætter havde jeg til en vis grad oplevet den samme frygt, og mine forældre havde senere fortalt mig, at det blot var indbildning. Denne nat kom den tanke til mig, at hvis dette var indbildning, burde jeg overvinde den; og hvis det var en realitet, behøvede vi i sandhed beskyttelse.

Sand mod moders belæring og min sjæls naturlige længsel søgte jeg Herren i bøn. For mig var der kun én måde at bede på, og det var at knæle ned ved sengekanten. Det var ikke nogen lille anstrengelse at stå ud af sengen og knæle i mørket, men jeg gjorde det og bad som aldrig før om Guds trøst og beskyttelse. Netop da jeg sagde „Amen“, hørte jeg en stemme sige, lige så tydeligt som jeg nogensinde har hørt en stemme i mit liv, „Vær ikke bange, intet vil gøre dig fortræd“. Øjeblikkelig forlod at frygt mig. Jeg følte mig straks trøstet og krøb tilbage i sengen til en dejlig, tredelig søvn. Jeg anerkendte den gang stemmen som Herrens røst, som besvarede en oprigtig bøn fra en af Hans drenge i nød, og sådan anerkender jeg den i dag.

Ofte, når denne drengeagtige frygt begyndte at opstå, genkaldte jeg mig øjeblikkeligt det trøstende øjeblik og hørte igen ordene „Vær ikke bange, intet vil gøre dig fortræd“. På kort tid erstattede guddommelig vished den indbildte frygt.

Således beviste jeg ved virkelig erfaring, at mine forældres lærdomme var sande, at min himmelske Fader ville høre og besvare en lille drengs oprigtige bøn lige så beredvilligt som hans forældre ville opfylde et af hans ønsker, idet den eneste betingelse er, er det til drengens bedste? I dette tilfælde viste det sig at være af livslang trøst for mig og absolut vished om sandheden af Kristi ord, som jeg læste senere i livet: „Alt hvad I beder om i bøn, og tror, skal I modtage.“ (Se 3 Nephi 18:20).

Velsignelsen ved hårdt arbejde

Da Adam havde overtrådt budet i Edens have kom Herrens ord til ham således: „Fordi du lyttede til din hustrus tale og spiste af træet, som jeg sagde, du ikke måtte spise af, skal jorden være forbandet for din skyld, med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage, torn og tidsel skal den bære dig, og markens urter skal være din føde, i dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden. 1. Mos. 3:17-19.

I mine yngre dage synes jeg, at det var en straf, der blev lagt på Adam, men i de seneste år har jeg ændret min opfattelse og erfaret, at det var en velsignelse. Når vi er i vanskeligheder og har det svært, søger vi oftere Gud end når vi har det let. Min fader lærte os et mundheld „jo større nød jo nærmere Gud.“ „Der skal en god ryg til at bære gode dage.“

Kirken lærer os, at hårdt arbejde er godt for os. Og Zions indbyggere skal også ihukomme derved arbejde, eftersom de er bestemt til at arbejde i al troskab, thi den lade skal ikke ihukømmes af Herren. (Lære og Pagter 68:29-30).

Ved arbejde udvikler vi os. Vi lærer at træffe beslutninger. Bliver bekendt med, hvad der er ret og uret. En af mine venner sagde engang: „Vi hviler bedst efter fuldendt gerning, for så er der glæde med. Der kommer resultater ved at arbejde, og der kommer glæde ved at se resultater, måske ikke mindst dem vi selv opnår.“

Det er blevet sagt, at de erfaringer vi gør i det timelige, hjælper os i det åndelige og omvendt: de erfaringer vi gør i det åndelige gavner os i det timelige. Den menneskelige natur søger altid efter at gøre det, der er let, selvom det ikke udvikler os. Gennem arbejde erfarer vi, at det er gennem at yde, vi får velsignelsen ved at nyde.

Hvis vi får lært at overvinde vanskeligheder i vores arbejde med tålmodighed, vil det falde meget naturligt at benytte den samme fremgangsmåde i kirken ved overvindelse af vanskeligheder.

Som ung landmand lærte jeg at vi har to slags heste, dem der vil arbejde, og dem der ikke vil. Jeg brugte engang et spænd heste til at slæbe træstammer med, disse to dejlige dyr blev så vant til at trække disse tunge kævlere, at de kunne stå lige så stille og trække indtil træstammen rokkede sig. Jeg har haft andre heste, der når de skulle trække, følte at det næsten oversteg deres styrke; de gik tilbage og nægtede at tage fat igen.

Jeg har erfaret, at mange mennesker reagerer som heste, nogle tager fat på opgaverne og løser dem. Andre siger det kan ikke praktiseres.

Ingen besværligheder skulle være for svære, for at opnå den største af alle Guds gaver, evigt liv. Herren siger: „Mennesket burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed. Thi kraften dertil har de i sig.“ (Lære og Pagter 58:27).

Det åndelige er nært tilknyttet det timelige, hvis vi får lært, hvordan vi kan opnå resultater ved det timelige vil vi automatisk forsøge det samme med det åndelige. Herren har sagt: „Hvad hjælper penge i tåbens hånd, til at købe ham visdom når viddet mangler“ (Ordsprog 17:16). Vi kan købe mange ting i dag, men den erfaring og visdom, der følger med at fremstille, kan vi ikke købe.

Vi er nu midt i den anden prøvestand, hvor det er muligt, at drage nytte af denne velsignelse Herren gav til Adam. „Med møje skal du skaffe dig føde af jorden alle dit livs dage, i dit ansigts sved, skal du spise dit brød.“ 1. Mos. 3:17-19).

Herren har i sin kærlighed til os vise­ligt lavet det sådan, at vi kan fuldkom­mengøres ved, at vi slider i det for at skaffe os det daglige brød og livets fornødenheder.

R.A.L.J.

Du gør hele forskellen

AF ELAINE CANNON

DU... kan øve indflydelse på:
et skuespil
en sportsskamp
en ungdomskonference
en festival
en ungdomslejr
et tjenesteprogram
en fireside
en klasseaktivitet
et velfærdsprogram

Gennem DIN tilstedeværelse kan DU øve indflydelse. Der er brug for alle.

Dog gælder „jo flere, jo bedre“ ikke helt. Det er det, at DU kan skabe en stemning, som ingen anden kan. DU har jo masser af gode ideer. DU har personlighed. DU er interesseret, omsorgsfuld, begejstret og virkelig vågen. DU kender dit ansvar, både som tilskuer og som deltager. Sådanne egenskaber er vigtige for en organisations fremgang. Men det at være „i ilden“ er ikke nok. Det, der tæller, er at man altid kan regne med DIG. Da DU er en sådan person, kan DU øve indflydelse.

Fire-generations-programmet

Har du udfyldt dine skemaer?

Eller ved du ikke, hvad det drejer sig om?

I staven vil højpræsternes gruppeleder være parat med råd og vejledning, og i grenen ved kvorumspræsidenten alt om dette program.

Vi vil imidlertid gerne besvare evt. spørgsmål her i Stjernen, så hvis du ønsker at vide noget om genealogi send os dine spørgsmål, og vi skal få en ekspert til at besvare dem.

Fra stavens vejleder i genealogiske spørgsmål i højrådet Egon Bolvig har vi modtaget følgende svar som han har fået fra S. L. C. på et spørgsmål om hvem, der i en familie, hvor flere er medlemmer af kirken, skal indsende skemaer i forbindelse med fire-generations-programmet.

„Fremgangsmåden for fire-generations-programmet er opført i 7 trin i et tillæg til det trykte genealogiske program, Præstedømmets Genealogiske Program. Vi formoder, at dette er oversat til dansk; men dets grundprincipper er, at faderen og moderen påtager sig det ansvar at gøre dette fire-generations-program til et familieprojekt.

Børnene kan anmodes om at deltage i denne aktivitet og skrive nogle af navnene og hjælpe til med at søge efter data eller på andre måder yde deres indsats, så de vil synes dette program er vitalt og interessant. Familien giver derpå skemaerne til gruppelederen for højpræsterne. Der skulle være ét familieskema for familieenheden — for ægtemanden, hans hustru og børn; derefter yderligere skemaer for henholdsvis ægtemandens og hustruens forældre, bedsteforældre og oldeforældre.

Hvis børnene er gift og har deres egen familie, skulle de indsende de samme familieskemaer som deres forældre plus skemaer for ægtefællens forældre, bedsteforældre og oldeforældre. Fire-generations-programmet er blevet indført for at stimulere og opmuntre alle kirkens medlemmer til på aktiv måde at blive engageret i dette arbejde for familiens oplyselse. Det giver også hver familie i kirken træning i at udføre forskningsarbejde. Det er en opgave, hvorved alle kan lære og udvikle sig.“

JL

EN RETTESNOR TIL AT OPDRAGE MIN SØN EFTER

AF DANIEL S. HESS

Jeg vil ikke bruge fysisk straf for at irrettesætte min søn Stephen.

Livets største forbillede når man gennem kærlighed, ikke ved tvang eller magt.

Jeg vil opmuntre og behandle ham med samme respekt, som jeg ville gøre overfor en voksen.

Jeg vil ikke ringeagte eller tage modet fra ham ved en negativ holdning. Jeg vil skabe en positiv holdning ved kærlighed og påskønnelse.

Jeg vil huske på, at mange af hans kræfter går til hans fysiske vækst. Jeg vil opfriske min erindring om min egen barndom og huske den taknemlighed, jeg følte overfor dem, der viste tålmodighed og forståelse, da jeg var ung.

Fordi jeg er hans far, vil jeg altid lede mig selv ved passende opførelse og respekt overfor ham. Jeg bør gøre mig klart, at han er ung, og at der er mange ting, han ikke forstår. Jeg vil huske, at eksempel er den bedste lærer. Er mine tanker og handlinger af en sådan art, at jeg ville ønske, at han ville efterligne mig?

Min succes vil for en stor del være afhængig af min holdning overfor ham, at påtage mig det ansvar, der er lagt på mine skuldre som hans far. Såkaldt verdslig berømmelse forsvinder ved døden, men lykken som forældre vedrører direkte og indirekte en mangfoldighed af ånder i denne tilværelse og i evigheden.

Jeg vil altid prøve på at huske, at han er det mest værdifulde af alle ting på jorden, en evig ånd ikklædt et dødeligt legeme og overgivet i min varetægt.

» . . . således skal I høste«

Af Præsident EZRA TAFT BENSON

Kirken havde kun været organiseret i meget kort tid, da Herren talte angående forældres vigtige pligt til at oplære deres børn. I et ofte citeret skriftsted i Lære og Pagter hedder det:

„Og atter, om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånd's gave gennem håndspålgelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.“ (L. & P. 68:25).

Forpligtelsen til at undervise Zions ungdom i evangeliets principper hviler direkte på Kirken's forældre. Ikke blot er der en forpligtelse til at undervise i disse principper, men Herren siger yderligere i den samme åbenbaring:

„Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålgelse.“ (L. & P. 68:27).

Det er en forpligtelse for forældrene at sørge for, at disse hellige ordinanser udføres, efter at børnene er blevet undervist på rette måde. Det er ikke forældrenes forret at tillade, at deres børn

vokser op og vælger selv. Det er deres pligt og deres ansvar at oplære dem, medens de endnu er unge, og sørge for, at disse vigtige ordinanser udføres til deres bedste.

I samme åbenbaring påpeger Herren, at det er forældrenes pligt at lære deres børn at bede. Dette betyder ikke blot personlige bønner. Jeg er sikker på, at det betyder at lære dem ved eksempel gennem familiebønner. Vi behøver den helliggørende indflydelse, som kommer af hengivenhed i hjemmet – bøn som en familie. Herren påpeger endvidere, at de skal holde sabbatsdagen hellig, at de skal ihukomme deres arbejde, at der ikke skal være nogen lathed. Og Han taler meget tydeligt om den sag, at børn vokser op i lediggang, thi Han siger:

„Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere iblandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedsens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed.

Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem . . . “ (L. & P. 68: 31–32).

Denne åbenbaring, der blev givet i Ohio lidt over et år efter at Kirken var organiseret, blev også bragt af Oliver Cowdery til de hellige i Zion efter Herrens befaling.

Vi finder også i åbenbaringerne, at Herren gør det ganske klart, at ingen er undtaget fra denne forpligtelse til at oplære deres børn på rette måde. Jeg ville ønske, mine brødre og søstre, at vi som forældre kunne gøre os fortjent til den samme ros, som Herren gav Fader Abraham med følgende ord:

„Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej . . . “ (1. Moseb. 18:19).

Hvor vidunderligt ville det være, hvis vi blot kunne gøre os fortjent til et sådant anerkendende ord som ægtemænd og fædre og som mødre og forældre i Zion!

(Fra „ . . . SO SHALL YE REAP“. af Ezra Taft Benson, pp. 111-112)

(Firesidetale holdt ved BYU den 3. november 1974. Church News, den 9. november 1974, side 3)

Bøn

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY

Vi er så heldige at leve i en af de mest betydningsfulde perioder i verdenshistorien. Tegnene i vor tid varsler Frelserens andet komme. Hans evangelium er blevet gengivet, for at menneskene kan forberede sig til at modtage ham.

Vi er blandt de udvalgte, som ved, hvad vi skal gøre for at modtage velsignelserne i det store tusindårsrige, der nærmer sig. Men det spørgsmål, vi hver især skal svare på er så: Vil vi også gøre det, som vi ved, at vi bør?

Vor individuelle succes eller fiasko i dette og det kommende liv afhænger af, om vi beslutter os til at vælge det gode og kæmpe mod det onde eller ikke.

Lad os se denne kendsgerning i øjnene og ikke føre os selv bag lyset ved at lade som om, vi ikke kan skelne mellem rigtigt og forkert. Alle normale mennesker har på fornem-

melsen hvad der er godt og hvad der er ondt: „Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker.“ (Moroni 7:16). Man kan ikke være glad, hvis man øver ondt.

Når vi nu ved, at vi er Guds børn, så er det af afgørende betydning, at vi på vor vej mod lykken beslutter os til at bede regelmæssigt og oprigtigt til Gud om at få vejledning og styrke.

Længe før kirken blev organiseret, understregede Herren over for profeten Joseph betydningen af bøn. Han sagde: „Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk.“ (L.&P. 10:5)

Det er min erfaring, at der er stor styrke at hente i personlig bøn. Familiebønnen og andre former for samlet bøn har naturligvis også meget stor betydning. Men når vi beder i andres nærvær, er det svært at lade være med at forme ordene sådan, som vi tror, at de vil synes om dem. Jeg er altid selv allermost ydmyg, når jeg taler helt alene med Herren.

Beslut jer til at bede med en sådan ydmyghed, oprigtighed, og tro, at I virkelig kommer Herren nær.

